

GRATIS BOK:
Den falske ENDETIDSLÆREN
om et globalt Harmageddon

INNHOLDSFORTEGNELSE

KAPITTEL 1 Den meget mangelfulle oversettelse av Bibelen i emnet

KAPITTEL 2 Mose uttalelse av forbannelsen inneholder trengselstiden

KAPITTEL 3 Hva med skrekkvisjonene fra predikanter om atomkrig?

KAPITTEL 4 Den falske koplingen mot endetidstegnene og Jesu gjenkomst

KAPITTEL 5 Den falske læren om menighetens opprykkelse til himmelen

KAPITTEL 6 Falsklæren om at Antikrist skal herske i hele verden

KAPITTEL 7 Hva er hendelsenes riktige rekkefølge?

INTRODUKSJON

Opprinnelig versjon ble skrevet i august 2007 – denne er noe revidert desember 2017

I denne boken skal vi få se, ved ugjendrivelige bibelbevis, at fabelen innen kristenheten om at hele verden skal rammes av "Harmageddon" og atomkrig, er helt og holdent falsk.

Hendelsen nettopp nå i desember 2017 med Nobels Fredspris gitt til anti-atomvåpen organisasjonen ICAN gjør atomskrekken dagsaktuell igjen, sammen med den stadige sabelraslingen fra Nord-Korea og trusler om å sende atomraketter mot USA, i en tenkt forsvarssituasjon. Derfor ville jeg legge ut min bok fra 2007 påny, og denne gang er den gratis og i Word format.

Fantasien om hva som skal komme over hele verden i den trengselstid som Jesus talte om i Matt. 24, synes å være uten grenser. Alt fra svære asteroider som faller ned (se malurt-stjernen i Åp. 8, 8-11) og forgifter hele verden, til 25 kilos hagl som faller fra himmelen og knuser alt det treffer (Åp. 16, 21).

Jeg leste nylig en slik typisk "pinselære" (ofte finner vi at det er innen pinsekarismatiske kretser at katastrofeforkynnelse om endetiden er utbredt, særlig blant USA's predikanter) – på internett, skrevet av en kjendisepastor fra California. Han maler ut for sine skrekkslagne lesere:

"Forestill deg når 25 kilos hagl regner fra himmelen! Bilen din blir knust, og taket på huset ditt blir sprettet åpent som om det var av papir. Og tenk deg Sierra Nevada fjellene når de synker ned til under havnivå!".

Hele denne artikkelen fra den amerikanske predikanten er proppfull av "Harmageddon" skrekkvyer, utalt i Herrens navn, og det skal bl. a. ramme Amerika og California med full tyngde. Ja, hele verden.

Hvilken løgn, og hvilken fullstendig falsk og misforstått utlegning av bibelprofetiene. Mye av denne falske forkynnelse har fått sitt groteske uttrykk gjennom "Latt tilbake"- bokserien som ble gitt ut på Rex Forlag (pinsebevegelsen).

Jeg vil benytte denne lille boken til å prøve å rette opp mye av den helt feilaktige og unødig spekulative "endetidsforkynnelsen" som har herjet med intetanende oppriktige gode kristne i mange tiår.

Selv har jeg holdt store radioserier (mange av dem utgitt som kassettserier og solgt i hele Norge) om Jesu gjenkomst og de forskjellige scenarier som dette skulle innebære for verden og for menigheten. Men jeg tok feil – for jeg baserte mye av min oppfatning av bibelprofetiene på klassisk og nyere "pinselære" – selv om jeg aldri har hatt det syn at trengselstiden som Jesus talte om i Matt. 24 skulle ramme hele verden totalt.

Leseren vil dermed også – håper jeg – forstå at i denne boken må jeg relatere mye til hva pinsekarismatisk forkynnelse har fremført av feilaktig endetidsforkynnelse. Jeg vil prøve å rette opp alt dette, så langt det er mulig for et menneske og som en bibelleser.

Jeg slipper allerede her i min innledning "egget" ned i kurven, – og som jeg i bokens kapitler vil klemme ut for leseren: Trengselskatastrofene er i Bibelen profetert som

det som skal ramme det vantro og ugudelige Israel i endetiden like før Jesu synlige gjenkomst!

Han rådet tilhørerne i denne tid, ikke til å fly opp i Sierra Nevada i California, Dovre og Jotunheimen i Norge, Himalaya i Nepal eller Rocky Mountains i nordvestre USA. Han talte bare om Judeas fjellandskap og ødemarker.

Trengselen vil ikke ramme verden, men den rammer det antikristelige ugudelige Israel!

Mye av dette har jeg alt pekt på i mine tre bøker om Israel, men i denne boken skal vi se mer omfattende på dette.

KAPITTEL 1:

DEN MEGET MANGELFULLE OVERSETTELSEN AV BIBELEN OM EMNET

Det har i særlig grad gått ut over den vanlige bibelleser, at bibelen dessverre er svært mangelfull i dens oversettelse i emner der det burde vært presisert hva eksakt det menes i den sammenheng som gitte uttrykk og betegnelser står i.

Profesjonelle bibellærere er litt bedre skodd, da man ofte disponerer hjelpebøker med gresk grunntekst etc. Men selv ikke slike har unnsloppet den helt feilaktige forståelse av endetidsprofetiene.

Hva gjelder slike ting, vil jeg gjerne først ta opp det katastrofalt feilaktige prinsipp som bibelkomiteene/redaksjonene har brukt når de har oversatt det greske ordet KOSMOS.

De har tillatt at man bruker det greske ordet KOSMOS uten at en presiserer hvilket kosmos, eller hvilken del av kosmos. Man bruker kosmos som underlag til å skrive "Verden" – uten å presisere at for eksempel Jesus talte om ISRAEL KUN.

Den samme feilaktige forståelse har oppstått når man leser

misjonsbefalingen:

"Gå ut i ALL VERDEN (kosmos, olam, aion mv.) – og forkynn Guds Rike...." Her talte ikke Jesus om verden utenfor Israel. Det bevises også i Apg. 11, der hedningers omvendelse til Jesus som Messias, kom som et sjokk på den da åtte år gamle messianske menigheten i Judea og Jerusalem! De var sjokka av at andre enn jødene fikk Den Hellige Ånd.

Grunnen var at apostlene aldri hadde tatt inn den feilaktige oversettelsen av NT som vi lider av.

De visste med hundre prosent sikkerhet at Jesu misjonsbefaling bare var snakk om Israel med dets småprovinser under herodianernes styre. Omvendelsen av

Kornelius i Apg. 10 og hans venner, BRØT med misjonsbefalingen om at Ordet bare var sendt til Israels land og deres jøder og proselytter (Apg.10, 36-37).

Derfor måtte Jesus åpenbare dette i den visjon han gav Peter på taket av garverens hus i Joppe. Jesus talte i misjonsbefalingen om den DEL AV OLAM/AION/KOSMOS som var aktuell for det oppdrag han påla disiplene:

"Gå ut i hele Israels land!"

Først i Ef. 3, 8-9 (30 år etter Jesu oppstandelse) i år 62, møter vi budskapet om at et evangelium skal forkynnes FOR ALLE MENNESKER PÅ HELE JORDEN, det kosmos som da var aktuelt.

Gjennom Paulus ble det gitt et forkynneroppdrag til menigheten som omfatter alle mennesker over alt, inkludert også den individuelle jøde. Kongerikets opprettelse og tilbud var avlyst på grunn av Israels ulydighet (Apg. 28, 25-28).

Før var det bare til Israel (kosmos) under Peters ledelse, og til diasporajødene i Romerriket (kosmos) utenfor Israel –

under Paulus' ledelse. Med den feilaktige bruk av kosmos i oversettelser har man blitt snytt for riktig forståelse av både hvilket evangelium vi skal ha i vår tid (nådens evangelium, ikke evangeliet om det jordiske Kongeriket i Israel) og dette som denne bok handler om: Endetidens katastrofer. Noe som ikke rammer hele verden, men bare Israel (kosmos) for deres svære antikristelige ugudelighet i endetiden.

JESUS OG LÆREN OM ENDETIDEN OG TRENGSELEN

Når så Jesus oversettes fra sine taler om endetiden, blir hans tale om ISRAEL KUN, gjort om til å være "Verden" eller "All jorden", "Hele verden", osv. Og dermed har den menneskelige fornuft og ufornuft kommet imellom det uforfalskede opprinnelige Guds Ord og oss troende som skal ha dette Ordet forkynt til oss. Og det har blitt – ikke lenger Guds Ord som sådan – men en tolking eventuelt feiltolking av Guds Ord! Det er mange slike feiltolkninger/oversettelser i norske bibler og andre nasjoners, og det er den troende som må lide for disse feilene. Mange unødige og uheldige misforståelser oppstår og mange feilkonklusjoner trekkes av de troende.

Følgende har jeg funnet som sitat fra et bibelleksikon:

"Begrepet "Verden" (Kosmos) har forskjellige betydninger alt etter sammenhengen. Det kan bety innbegrepet "Alt det skapte" – med tanke på jorden og menneskeheten. (Ill. Bibelleksikon, side 244-245mv.).

Samme leksikon skriver om tilsvarende begrep i Det gamle Testamente: "Ordet "Verden" er fra hebraisk ordet 'æræs – som betyr jord, jorden. På hebraisk finnes ikke noe enkeltord som tilsvarer vårt "Verden" som rom eller sted. I senjødisk tid ble det vanlig å betegne hebr. olam : Evighet, tidsalder, verdenstid (for å betegne verden – påvirket av det greske aion og kôsmos)."

Selv om bibelleksikoner klart påpeker den sannhet at bl.a. kôsmos ikke kan stå alene, men må tillegges sammenhengen ved forklaring – så utelater allikevel oversetterne slik forklaring i de aller fleste tilfeller der bibelpersonlighetene i NT lærer om verden, Israel, hedningenasjoner, Romerriket, etc. Det er uforståelig at man har tillatt slik vaghet å bli fremtredende i våre bibeloversettelser.

Denne feilaktige prinsipp anvendelsen har dermed medført at mye av det Jesus og apostlene sa, blir fordreid – og man tilegner deres advarsler og profetier om endetiden å gjelde hele verden i stedet for bare Israel, slik det var meningen.

Dette har ført så langt ut i grøften at man antar at Åpenbaringsboken i dens skrekkvyer om katastrofer i endetiden, taler om at katastrofene kommer over hele jorden bokstavelig talt, – og til alle land.

Et godt eksempel for å illustrere hva jeg taler om her, er det vi leser i Åp. 6, 15-17 om mennesker som ber fjellene falle over seg for å skjule dem fra Guds store vredesdom:

”Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trell og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. 16: Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. 17: For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan bli stående?”

Uttrykket ”på jorden” i vers 15 – er feil oversatt. Det skulle stå ”I landet”, det vil si, i ISRAEL. Fra gresk finnes bare kôsmos som grunnlag, og det ordet kan aldri stå alene, men det må påpekes tydelig hvilken del av kosmos, akkurat slik og bibelleksikon sier.

Vi må forklare Bibelen med Bibelen – for selv om vi ofte faller i slike fallgroper som her påvist, kan vi ofte finne bibelsteder der det blir presisert hvorvidt en gitt hendelse

eller profeti gjelder "Hele verden" eller kun Israels land. Slik er det med dette eksempelet. Jesus på vei til sin korsfestelse, talte om nøyaktig disse samme ting – mennesker som i endetiden ved hans gjenkomst skal se fjellene falle over seg. Og han sier nøyaktig hvem og hvor det er tale om dette, som han senere gav Johannes å skrive ned i Åpenbaringsboken.

Luk. 23, 28-31 både tidfester, stedfester og utpeker hvilken gruppe mennesker:

"Men Jesus vendte seg om til dem (som gråt over ham) og sa: Jerusalems døtre! Gråt ikke over meg. Men gråt over dere selv og DERES BARN (de påfølgende slekter i jødedommen). 29: For se, dager kommer da de skal si: Salige er de ufruktbare, de morsliv som ikke har født, og de bryst som ikke har gitt die. 30: Da skal de BEGYNNE Å SI TIL FJELLENE: FALL OVER OSS! – OG TIL HAUGENE: Skjul oss! 31: For gjør de slik med det grønne tre, hva skal så skje med det tørre?"

Dager kommer, sa Jesus, – og han mente de trengselsdagene som han og refereres av Matteus med profetiene i kapittel 24, der han råder de som var gravide og hadde diebarn, til å fly opp i Judeas fjell og ødemarker. De skulle og be til Jehova om at trengselen ikke måtte skje på vinteren. Det er disse barna etter den jødedom som korsfestet Jesus, som blir de som roper til fjellene om å falle over dem, og haugene til å skjule dem. Jesus beviser at det er ISRAEL det tales om, og ikke hele verden. Bibellesere har misforstått disse skrekkscenene fra Åpenbaringsboken kraftig, da de er delvis eller helt villedet av de mangelfulle oversettelsene av ordene kosmos, olam og aion. Samtidig er deres evner til å fritt tolke Bibelen bundet opp mot lojalitetskravet som ethvert trossamfunn dessverre har fremsatt: En må knytte sin samvittighet opp mot trossamfunnets "rette lære". Man er i realiteten ikke fri til å lese Bibelen på helt objektivt grunnlag, – man styres inn i en viss forståelse under "læreparaplyen" som hviler over trossamfunnets virksomheter

og møter.

Både Jesus, og Moses før hans tid, peker på at ulykkene og krigene og de overnaturlige domshandlingene (som vi bl.a. leser om i Åpenbaringsboken) – dreier seg om ISRAEL på grunn av at de er en antikristelig og fallen nasjon som hater Kristus og ikke ville høre på "den profet som Gud skal oppreise av deres brødre, «en lik meg» – slik Moses profeterte i 5. Mos. 18ff., og som Peter viste til i sin annen offentlige tale til Israel etter pinsedag, Apg. 3, 22-23.

Da Jesus anbefalte en flukt opp i Judeas høyland og ødemark, så mente han eksakt dette.

Han mente ikke alle jordens fjell i alle jordens land som har fjell og ødemark. Han talte ikke om nordmenn som burde flykte opp i Dovre og Rondane, eller amerikanere som burde flykte opp i sine store fjellandskaper i de forskjellige statene. Han talte om et lite landområde, som ikke er totalt sett større enn Hedmark fylke! Men dette har spekulative og helt ubalanserte og ureflekterte "pinseforkynnere" og andre vekkelsespredikanter fått til å bli HELE VERDEN. Ingen kan slippe unna trengselen, alle vil bli rammet.

Mange såkalte vekkelsespredikanter ynder i stor stil å bruke slike "endetidstrusler" mot den intetanende tilhører og ufrelst, som skremsel til å søke Gud. "Kom til Jesus før det er for sent!" – hører vi de fanatiske og helt uvitende vekkelsesforkynnerne våre rope ut i sine kampanjer. Disse bringer ofte kristen forkynnelse og evangelisering i et helt unødig vanry blant ikke-troende. Skylda for at mange mennesker i samfunnet avviser kristen vekkelsesforkynnelse hviler ikke på disse til dels forskrekkede tilhørere, men på den uforsvarlige forkynnelsen der underliggende trusler om en endetidskatastrofe er til stede som skremslar.

Det er ikke skremslar om katastrofer som bringer folk til

tro, det er forkynnelsen av Kristus og den nådefrelse han gir den som tror. Jeg skulle gjerne her likt å ta frem konkrete galskaper som amerikanske vekkellespredikanter presterte etter orkanen Katarina rammet New Orleans – med at katastrofen var et "endetidstegn" og en begynnelse på apokalypsen i Åpenbaringsboken, men plassen tillater ikke dette. De galskapene i læremessig forstand som enkelte predikanter i den sammenhengen frembar i media i USA, trengs det nok mer enn bare ord til for å formidle leseren.

Det ene var verre enn det andre, og har bidratt til å sette kristen forkynnelse i USA i et enda større vanry enn det som var tidligere.

KAPITTEL 2:

MOSE UTTALELSE AV FORBANNELSEN I 5. MOS. 28 INNEHOLDER JØDENES TRENGSELSTID

Dette kapitlet vil jeg særlig anbefale leseren å studere ekstra godt med Bibelen på bordet.

Emnet er helt forbigått av den allmenne kristenhet, og i alt for liten grad lært ut.

Les om Mose og Arons straffetegnet mot Farao i 2. Mos. 7-11 – og les deretter igjennom Åp. 6, 8, 9, 15 og 16 kapitler – det er om de plager som rammer Israel og som viser likheten med de Egyptiske plager i 2. Mos. Mye av dette vil du straks lese nedenfor, men vær vis: Gjennomgå disse ting selv, og denne forbigåtte lærdom vil feste seg bedre.

Hva gjelder Moses, så vil vi snart se at denne store Guds profet også var den første til å klart profetere om det vi kaller "Den store Trengsel". Dette er i overveldende grad uteblitt i pinsekarismatikkens endetidslære. Det er omtrent helt oversett.

Hans profeti er innbakt i den forbannelse som skulle ramme

et ugudelig antikristelig Israel i endetiden, som ennå ikke har omvendt seg til Kristus. Dette har jeg omtalt mye i mine tre bøker om Israel (anbefaler disse bøkene om du ikke har lest dem) – og vil her repetere en god del av denne sannhet. Den store trengsel, som vi finner i Matt. 24 og i Åpenbaringsboken, blir av Moses fremsatt som KLIMAKS I FORBANNELSEN – det endelige bunnivået i Israels totale historie: De har gitt seg til djevelen (ved å innsette Antikrist) og de forneker og spotter Kristus i største delen av denne trengselstiden, i den grad at Moses må konstatere:

Om så Israel var tallrike som alle himmelens stjerner, så skal det bli bare en liten rest tilbake! (5. Mos. 28, 62).

Sakarja 13 og 14 stadfester Mose uhyggelige domsprofeti, og sier i Sak. 13, 8:

"I hele landet, sier Herren, skal to tredjedeler utryddes og omkomme, BARE EN TREDJEDEL SKAL BLI SPART."

Vi skal se nærmere på de koplinger som vi kan gjøre direkte mellom Mose ord i 5. Mos. 28 og de visjoner Gud gav Johannes med Åpenbaringsboken. Leseren vil fort lære at Mose profeti er akkurat det samme vi kan lese i både Matt. 24 – og i en særlig grad (på grunn av utallige detaljer) i Åpenbaringsboken, når vi leser om brytingen av de syv segl, blåsingene av de syv domsenglers basuner og tømningen av de syv vredeskåler ved ytterligere syv domsengler; for de viser at de egyptiske plager som Moses spådde skulle falle over Israel for deres ugudelighet, er nettopp de vi leser om i "De tre syvere" i Åpenbaringsboken.

Vann blir til blod, det bryter ut pestbyller, det kommer et "Egyptisk mørke", ild og jordskjelv, haglstormer, forgifting av vann, overnaturlig pine i 5 måneder ved fryktelige "aliens" med brodder (fra rommet) leser vi om; regnet utestenges i tre og et halvt år, etc. Jamfører vi med det

som skjedde med Egypt på Mose tid, så ser vi kanskje litt klarere:

Farao trasset imot Mose påbud, og ville ikke la seg overbevise da Mose stav ble til en slange. Han fikk sine to trollmenn – Jannes og Jambres – til å kopiere dette underet. Men legg merke til detaljen i dette, 2. Mos. 7, 8-9:

"Herren sa til Moses og Aron: Når Farao taler til dere og sier: La meg få se et under av dere! – da skal du si til Aron: Ta din stav og kast den ned foran Farao! – da skal den bli til en slange."

Var det ikke Jesus som sa, med tanke på den fariseiske jødedom: Uten at dere får se tegn og under, vil dere ikke tro? Og er det ikke Paulus i sin profeti om endetiden og vanskelighetene i 2. Tim. 3 – som minner oss om Jannes og Jambres (bilder på den frafalne babylonske/ egyptiske jødedom) – slike typer som en ser avspeile seg i vantroens barn, den frafalne jødedommen som menigheten konfronterer?

Så husker vi kanskje at de to slangene som trollmennene Jannes og Jambres fikk til, de ble slukt opp av Arons, og han tok opp slangen – som igjen ble til den opprinnelige staven. Allikevel ser vi at Farao forble forherdet, og ville ikke tro – enda det var han som hadde bedt om et under (underforstått: Da ville han tro).

Nå, venner – hvem i bibelhistorien minner dette oss om? Er det ikke nettopp den fariseiske ondskapsfulle jødedommen som er kjent for denne trassen? De lover på forhånd, at dersom de bare får se et under – ja DA skal de tro, og bli lydige.

Men likesom Jesus og apostlene gjorde under på under i en samlet tidsperiode på godt over tretti år, sammenhengende, så ville ikke Israels nasjon tro. Deres trass ble til blindhet og de var åndelig døde. De verken så eller hørte, slik dommen i Jes. 6 lyder. Gud måtte overgi dem til ødeleggelsen.

Når så Gud i endetiden sender ned Moses og Elias (Åp.11ff) og lar disse øse ut straffetegn av mange slag, som til forveksling er nesten helt likt det som skjedde under den forherdete Farao – så er det nettopp fordi Gud Allmektig med dette sammenligner den frafalne onde jødedom i endetiden med denne faraotrassen og ugudeligheten. Gud selv, har stemplet den ny-fariseismen vi ser i endetiden med dette negative faraostemplet – og vi vet hvordan det gikk ham og hans hær: De gikk under i havet. Det samme skjer med det trassige Israel, de går under i "Den store trengsels hav" – og bare en tredjedel av troende jøder vil overleve ihht. Sak. 13, 8.

Johannes hadde et reelt hold i sannheten, da han skrev i Åp. 11, 8 at Jerusalem stemples som lik Egypt (med sin trass og vantro) og Sodoma (med sin urenhet og perversjon) – begge deler passer på den frafalne jøddommen – av Paulus kalt vantroens barn – som hånd i hanske.

Talmud, som er ny-fariseismens lærebok – den samme læreform som eksisterte i muntlige overleveringer på Jesu tid – legitimerer bl.a. pedofili, utført overfor små barn av begge kjønn!

Fariseisk rabbinisme har denne urene satanboken, som også er full av bespottelser mot både Jesus og Maria, – alt står i Talmud som er deres ledestjerne.

Sodomastemplingen passer like godt som egyptstemplingen, de er skyldige i all verdens urenhet og synd. Vi skal ikke drive fysisk forfølgelse mot noen, verken jøde eller hedning. Men kristenheten bør gjøre alt som står i dens makt for å slå flat ned mot jorden all denne falske bespottelige og urene læren fra Talmud, og fra Kabbala! Vi bør la det være et konstant åndelig Apg. 19, 19 bokbål...som minner oss alle om at denne trolldomssynd er vår fiende, og ikke venn!

Når Jesus har kommet tilbake – så kan jeg garantere at det også vil bli et fysisk bokbål av tusener av Talmud og Zohar

(Kabbala) bøker...som vil få Apg. 19, 19 til bare å se ut som en misforståelse! I Tusenårsriket skal det bli som i Apg. 19, 20:

"Slik hadde Herrens ord stor framgang og fikk makt."

Dette var Lukas' konklusjon ETTER at bokbålet var foretatt, vel å merke.

Vi ser også stadfestet i Åpenbaringsboken at de som lider straff i trengselstiden, den falne jødedom og det antikristelige regimet – drev med denne kabbala-trolldom, med illegale drap av opponenter, og horeri antakelig inkludert pedofili og homofili:

Åp. 9, 20-21: *"Men resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plager, omvendte seg likevel ikke fra sine henders verk, så de sluttet å tilbe de onde ånder og avgudsbildene av gull og sølv og kobber, av stein og tre – de som verken kan se eller høre eller gå. Og de omvendte seg ikke fra sine mord eller fra sine trolldomskunster eller fra sitt horeliv eller fra sine tyverier."*

Åp. 18, 23: Her brennes Jerusalem av Antikrist og de ti kongene: *"Lys av lampe skal ikke mer skinne i deg. Røst av brudgom og brud skal aldri mer høres i deg. For dine kjøpmenn var jordens stormenn, og alle folk ble ført vill ved din trolldom."*

Åp. 21, 8: Her ser vi samme slags frafalne og uomvendte fariseiske jøder lide samme avvisning fra Gud, når Det nye Jerusalem trer frem – *"Men de feige og vantro og vanhellige og morderne og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnere (falsklærere) – deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død."*

Åp. 22, 15 – gjentar dette – det er for å viske ut enhver tvil om hva som venter slike:

"Men utenfor er hundene og trollmennene og de som driver hor og drapsmennene og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og taler løgn."

Dette er samme falske og frafalne babylonske fariseiske jødedom, som Paulus alltid advarte de kristne imot! Paulus ville ikke at vi skal bli delaktige i deres synder og denne straffen vi leser i Åpenbaringsboken. Derfor advarte han: Gjør ikke felles sak med slike – vend deg bort fra dem – refs dem heller (Ef. 5, 7-9; 2. Tim. 3, 5).

Det første Moses gjorde etter slangetegnet, var å slå Nilen og innsjøer til blod. Dette "blodtegn" blir antakelig det han kommer til å åpne med når han kommer i endetiden. Samtidig kommer Elias, og han stenger himmelen for regn (Åp. 11, 6).

En kombinasjon faktisk, av slike straffereaksjoner som Elias iverksatte som profet overfor Jesabel og Akab, og de straffetegnet som ble utøst over Farao ved Aron og Moses. Og som tillegges dessuten hærstyrkers angrep mot Israel – som kulminerer på Megiddo sletten i nordre Israel, "Han samlet dem på det sted som på hebraisk heter Harmageddon" (Åp. 16, 16).

Under utgangen av Egypt så var det Faraos hærer som angrep emigrantene i landskapet like ved Rødehavet. I endetiden slipper Herren løs flere hedningenasjoners hærstyrker (partnerne til Antikrist, antakelig EU unionens hær?) for å tukte Israel til å rope på Herren og omvende seg. Men vi leser igjen og igjen i Åpenbaringsboken at "De spottet Gud for disse plager, og ville ikke omvende seg".

Dette er også det typiske ved den babylonske jødedommen, de er kristusbespottere i stor stil, og kristushatere, så vel som kristendomshatere.

Spotten i Åpenbaringsbokens dommer, kommer ikke fra hedningenasjonenes folk, men fra det babylonske uomvendte

frafalne antikristelige jødefolket samlet imot Kristus i Israels land.

Men underligst av alt: Vi finner altså at Moses, sammen med Elias – er direkte involvert og tilstede i Israel idet de nettopp blir brukt av Gud til å kaste straffetegn og plager over den ugudelige nasjonen i trengselstidens første halvdel, som er tre og et halvt år, 1260 dager som det står i Åp. 11. Dette er også et bibelsk konsept som nesten helt og holdent er oversett og har uteblitt i pinsekarismatikkens syn på hendelsene i endetiden. De har ikke klart å kople disse hendelsene konkret med Israel, men mener at hele verden rammes.

VREDEN BLIR IKKE RETTET MOT HEDNINGEVERDEN MEN MOT DET KRISTUSHATENDE ISRAEL

Den klassiske vekkelserforkynnelsen har feilaktig rettet inn den vredesdom som ses i Åpenbaringsboken, MOT VERDENS HEDNINGER, ateister, ugudelige og alle som har opponert mot kristen forkynnelse. Verden skal rammes av dommen fordi den er full av synd. Halvsprø vekkelsersevangelisten har ropt ut i USA: "Om ikke Gud dømmer San Francisco, (for dens fylde av homofile) må Gud be Sodoma og Gomorra om unnskyldning." Men dommen som leses i Matt. 24 og Åpenbaringsboken, er ikke innrettet mot verdens mange nasjoner, med deres mange forskjellige hedningefolk – hvorav ikke alle har hørt om Jesus, – men dommen er over det ugudelige babylonske vantro Israel. Det Israel som har vendt seg bort fra Gud Jehova og Kristus.

Paulus sa om dette vantro Israel, slik alt er nevnt – det han ofte kalte for vantroens barn:

"...for det er jo på grunn av disse ting (Israels synd) at GUDS VREDE KOMMER OVER VANTROENS BARN. Gjør derfor ikke felles sak med dem!" Ef. 5, 6-7.

"...og vente på hans Sønn fra himlene – han som Gud oppvakte

fra de døde, Jesus, han som frir oss fra vreden som kommer (over Israels vantro).” 1. Tess. 1, 10.

Selvsagt holdes ikke syndere og vantro blant hedningefolk for rettferdige. De vil også bli dømt i sin tur. Som Paulus sa til Romerne i Rom. 2, den som gjør det onde skal bli straffet, både jøde først og så greker. Den som gjør det gode, han skal få høste liv, ære og lønn, både jøde først og så greker. Men den store trengselstid er ikke rettet inn mot slike hedningegrupper, den har Israel som målgruppe. Det er for Israels skyld at trengselen kommer, den er en integrert del av den mosaiske forbannelsen fra 5. Mos. 28 slik jeg har vist til – og den oppfylles ikke helt før trengselstiden er over.

Selv om det er slik at Gud skal straffe de hedningenasjonenes hærstyrker som prøver å knuse Israel, så er dette ikke verden i alminnelighet, men det er de hærer som løp med Antikrist idet han prøver å knuse Israel som ikke vil bøye seg for ham. Herren anklager disse for den synd at de delte Israels land mellom seg i trengselstiden. Disse blir utslettet ved Jesu komme, og samtidig gripes Antikrist og Den falske Profet, og de kastes i ildsjøen som brenner med ild og svovel, Åp. 19.

Det må være helt klart at forbannelsen uttalt av Moses ikke var mot hedningenasjoner, men mot det ulydige frafalne Israel. Det vil si, slik Israel ville bli i endetiden – noe Moses forutså i sin profetiske utrustning for å lede Israel videre mot fremtiden.

Lik Paulus og Peter, så hadde Moses en konstant kamp imot vantro og opprørske elementer blant Israels stammer i tiden før de gikk over Jordan under Josva. En kamp som samtlige profeter i Bibelen "arvet" – fordi landet jo i alle tider var opprørske og ulydige da Herren kom med sin tiltale til dem. Denne ulydighet fikk en foreløpig kulminasjon da de korsfestet Jesus, og igjen da de endelig avslo tilbudet om

Kongeriket på jord, i Rom da Paulus for siste gang talte fra Gud til Israel. Og Israel ble vist bort fra Gud fra dette momentet av (Apg. 28, 25-28).

Det endte med Israels totale ødeleggelse i år 70 under Rom, og Mose profeti ble oppfylt: Herren skal sende dere tilbake til Egypt, på slaveskip. Gud annullerer og reverserer Israel tilbake til 0-punktet, som var slaveriet i Egypt. De siste ord i 5. Mos. 28.

Men ordene om at de skulle rammes av alle slags skrekkplager og egyptiske plager, pekte ikke på tiden under apostlene i Apostelgjerningene, eller mot romernes krig år 70 – men tiden som Jesus viste Johannes ved Åpenbaringsboken: Tiden da en ulydig nasjon ved egen kraft igjen hadde samlet seg (imot Guds vilje) i landområdene de hadde før romerne drev dem ut – til en tid da de skulle begå den største synd mot Gud noensinne: Å innsette en falsk ugudelig messias. Dette er Antikrist slik Bibelen advarer om. Det vil bli jødernes største overtramp i historien, om vi ser bort fra selve drapet på Jesus.

5. MOSEBOK 28 OG ÅPENBARINGSBOKEN TALER OM DE SAMME PLAGER FOR ISRAEL

La oss se litt på alle de plager Moses profeterte over Israel for denne tiden, tiden med "Den store trengsel" (se også Matt. 24ff): 5. Mos. 28, 21-22 og 27-29:

"Herren skal la pest henge fast ved deg til han har utryddet deg av det land du kommer inn i og skal ta i eie. 22: Herren skal slå deg med tæring og feber, med betennelse og verk, med tørke og kornbrann og rust, og de skal forfølge deg til du går til grunne. 27: Herren skal slå deg med EGYPTS BYLLER, med svulster og med skabb og med utslett som ikke kan leges. 28: Herren skal slå deg med vanvidd og med blindhet og med forvirring av ditt sinn. 29: Du skal famle deg fram midt på dagen, som den blinde famler seg fram i

mørket. Du skal ingen lykke ha på dine veier, og du skal bare bli undertrykt og utplyndret alle dager. Og det skal ikke være noen som frelser."

Sammenlign dette med Åpenbaringsboken. Moses spådde tørke, kornbrann og rust, og det finner vi i Åp. 8, 7:

"...og det kom hagl og ild, blandet med blod, og det ble kastet ned på jorden (landet, Israel). Tredjedelen av jorden (Israel) ble oppbrent, og tredjedelen av trærne ble oppbrent, og ALT GRØNT GRESS (inkludert slikt som korn, etc.) ble oppbrent."

Egyptys byller leser vi om i Åp. 16, 2 idet den første vredeskål tømmes over Israel:

"Og den første gikk av sted og tømte sin skål utover jorden (landet, Israel). Da kom EN OND OG FARLIG BYLL på de mennesker som hadde dyrets merke og som tilbad dets bilde."

Det er ingen tvil om at dette er straffedommer over Israel, for i vers 6 i samme kapittel leser vi om forfølgelsen som var av profetene: "For blod av hellige og av profeter har de utøst, og blod gav du dem å drikke. De er det verd." Dette på grunn av at blod ble nå gjort av de vann som er i Israel og i havet ved kysten.

Dette tegnet og denne straffedom husker vi da Moses skulle tukte Farao til å la Israel slippe ut av Egypt. Nilen ble slått til blod. Men her, i trengselstiden, er alle Egypts plager vendt mot den ugudelige nasjonen som har latt Antikrist sette sitt merke (Dette er Israels flaggstjerne, den okkulte "Remfans stjerne" heksagrammet, se mine bøker om Israel) i deres panner.

I den okkulte verden har heksagrammet tallverdien 666! Det er ikke tallet 666 som blir satt i pannene, men et merke, et logo – som og Bibelen klart sier, Åp. 13ff.

Den blindhet og det mørke som rammer nasjonen i trengselen, leste vi om i vers 28 og 29. Dette mørke står det om flere steder i Åpenbaringsboken, men la oss se på Åp. 16, 10:

"Den femte engelen tømte sin skål ut over dyrets trone (Antikrists trone i et tredje jødisk tempel i fremtiden). Og dets rike (hele Israels rike under Antikrist) BLE FORMØRKET, OG DE TYGGET SINE TUNGER I PINE."

Vi husker vel alle sammen å ha lest om det "Egyptiske mørke" som rammet landet under Faraos tid? Her vendes denne type overnaturlige pinens mørke, mot det antikristelige Israel i trengselstiden. Det var så bekmørkt i Egypt at ingen torde å bevege seg, verken dyr eller mennesker, så lenge som mørket varte.

Herren selv kalte dette mørke for ".et mørke som er så tett at en kan ta på det" (2. Mos. 10, 21). Det varte i tre dager – profetisk for det mørke som skal kastes på Israel når de er underlagt Antikrist.

Her er det passende å klippe inn et gløtt av de to profetene i Åp. 11, om hvilke det står i vers 6:

"De har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dager de er profeter (1260 dager= 3 ½ år). Og de har makt over vannene, til å gjøre dem til blod, og til å slå jorden (landet, Israel) med ALLE SLAGS PLAGER så ofte de vil."

Dette er Elias og Moses som sammen virker for å omvende det antikristelige Israel til Kristus gjennom svære skremmende plager og katastrofer. Hvis noen prøver å stoppe dem, faller det ild fra himmelen på deres ord, slik som da det kom ild på Elias' ord der på Karmel i konfrontasjonen.

I og med at Moses på en måte har "satt scenen" for endetidens plager som straff imot Israel, er det at disse plager relaterer til det som rammet Egypt og Faraos da Moses skulle lede Israel ut.

Egyptiske byller, egyptisk mørke, egyptisk pest og sykdommer og død, ja selv de egyptiske haglstormene kommer og mye annet. Mose forbannelse er helt i takt og pakt med hva som Åpenbaringsboken utmaler av redsler over det antikristelige Israel i endetiden. De har utøst blodet av uskyldige hellige og profeter i all tid, og nå kommer oppgjørets dag, Herrens dag: Den store trengsel for Jakob, Israel, Guds gjenstridige folk. Et folk som samlet seg ulovlig i Palestina i 1948 med støtte av FN; og helt imot Guds vilje, som var å ha dem spredt inntil Gud sender ned Elias. (Underforstått: Egentlig må Elias komme fordi Gud forutså jødedommens ugudelighet i endetiden, og at de ville stjele seg landet tilbake. Landet kan jo i hht. Bibelen, ikke bli bebodd lovlig av jødene FØR de alle har akseptert Jesus som deres Messias).

5. Mos. 28, 59-62 samstemmer både med Åpenbaringsboken og med Sakarja 13, vi ser at det gjelder Israels antikristelige opprør mot Herren:

"...da skal Herren sende UHØRTE PLAGER over deg og uhørte plager over din ætt, store og vedholdende plager og onde langvarige sykdommer. 60: Han skal la ALLE EGYPTS SYKDOMMER, som du gruer for, komme over deg, og de skal henge ved deg. 61: Alle andre sykdommer og alle andre plager, som det ikke står skrevet noe om i denne lovens bok, skal Herren la komme over deg, til du er ødelagt. 62: Bare en liten flokk skal bli igjen av dere (dette har ikke tidligere skjedd i hele verdenshistorien!) – dere som var så tallrike som himmelens stjerner – fordi du ikke hørte på Herrens (Kristus), din Guds røst."

I Åp. 11, 6 leste vi at de to profetene hadde makt til å slå Israel MED ALLE SLAGS PLAGER.

Disse plagene er det som Moses omtalte i 5. Mos. 28, 61: Plager som ikke var skrevet i Mose Tora. De er bare nevnt i Åpenbaringsboken. Det er plager som vi finner i "De tre syvere" som jeg tidligere nevnte.

Det kommer bl.a. fryktelige "aliens" fra rommet (djevlels falne engler og vanskapninger, fra avgrunnens brønn= verdensrommet) og Johannes skrev om disse i Åp. 9:

" Ut av røken kom det gresshopper på jorden (landet, Israel). Det ble gitt dem makt, slik som skorpionene på jorden har. Det ble sagt til dem at de ikke skulle skade gresset på jorden eller noe annet grønt, heller ikke noe tre, men bare de mennesker som ikke hadde Guds segl på sine panner. Det ble ikke gitt gresshoppene å drepe dem, men å pine dem i fem måneder. Og pinen de voldt, var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske. I de dager skal folk søke døden, men de skal ikke finne den. De skal stunde etter å dø, men døden skal fly fra dem. Gresshoppenes skikkelse var likesom hester, rustet til krig. På hodene hadde de likesom kroner (hjelmer) lik gull. De hadde hår som kvinnehår, og tennene deres var som løvetenner. Og deres ansikt var som menneskers ansikt. De hadde brynjer likesom jernbrynjer. Og lyden av vingene deres (falne engler) var som lyden av vogner når mange hester løper til strid. De har haler med brodder som skorpioner, og i halene ligger deres makt til å skade menneskene i fem måneder." Åp. 9, 2-10.

De kom ned i en svær UFO (kalt en "stjerne som var falt fra himmelen" v. 1) – overnaturlige romvesener under en stor fallen engel kalt Abaddon. Dette går under Åp. 11, 6 og de to vitner som hadde makt til å slå Israel med alle slags plager, så ofte som de selv måtte ønske å gjøre det.

I Åp. 12, 7-9 ser vi "Trinn 2" i dette: Da støter engelen Mikael ned Satan og hans hær av UFOs og falne engler fra rommet, og de kommer ned hit og viser seg særlig i Israel. Om denne voldsomme hendelse står det:

"Men vé jorden (Israel) og havet (Middelhavsområdet)! For djevelen er steget ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid."

Ikke bare de aliens-uhyrene vi leste om i Åp. 9 kommer, med skorpionbrodder og vinger og løvetenner, men hele Satans hær med stort og smått, og de kommer for å bakke opp Antikrist, og folk vil skrike av redsel og gru for det som kommer over "jorderiket" – Israel!

Da kommer det "slike plager som det ikke er skrevet om i denne lovens bok", som Moses uttalte det.

Den store trengsel og Harmageddon kommer ikke over hele jordkloden, det er helt avgjort. Det er en stor misforståelse innen mye av den kristne vekkelserforkynnelsen i vår tid. Trengselen er i Israel, og for Israels ugudelighets skyld. Trengselstiden oppfyller Mose straffeprofeti over Israel.

Da Moses utløste Herrens straffeplager over Egypt for cirka 3500 år siden, så rammet intet av disse plager noe land utenfor. Faktisk så lot Gud området Gosen (Nildeltaet) holdes helt isolert fra de plager som ellers falt over resten av Egypt! Verken Europas nasjoner, Amerika, de øvrige afrikanske landområder og andre – ble berørt av plagene. Det rammet bare Egypt for dets motstand mot Guds bestemmelser med å ta Israel ut.

Likesom Moses selv stod midt i trengselsplagene over Egypt (men han fikk gå tilbake til ørkenen før Gud iverksatte det) – slik vil Moses også være tilstede i Israel når denne samme type trengsel, ja faktisk en verre type trengsel, rammer det ugudelige babylonske Israel. Det rammer ikke Norge, Sverige, Danmark eller andre land. Bare i form av frykt...over å høre om det som skjer i Israel.

Gud fri alle våre ellers så Jesus-elskende pinsepredikanter og andre som steller med profetordet, fra å forgripe seg overfor menighetene ved å komme med helt feilslått utlegning som strider mot Bibelens sunne ord. Vi må snarest få satt på alle bremsen – slik at menighetene kan bli spart for disse

helt feilaktige skrekkvyene som mange har presentert fra talerstolene. Det er uverdigg av oss som er betrodd nådefrelsen og himmelen, å være skremselsprofeter, når Gud ikke har kalt noen av oss til å være slike. Jeg ber til Gud at alle som leser dette, må ta min formanig riktig opp, og forstå at jeg vil alle de troendes aller beste,- vi må gjøre som Paulus sier i 2. Tim. 2, 15: Fordele Guds ord rett, og ikke blande Israel og menigheten i vår forkynnelse. Heller ikke blande Israels land, med andre land utenfor Israel.

KAPITTEL 3:

HVA MED SKREKKVISJONENE SOM PREDIKANTER FREMSETTER OM EN STOR ATOMKATASTROFE?

I dette kapittel vil jeg forsøke å ta frem det Bibelen først og fremst sier om endetiden – dernest vil jeg trekke inn mine egne personlige argumenter.

Det er svært mye, både fra Bibelen og fra logikk og resonnement, som taler for at det aldri vil komme noen total "Nuclear Holocaust" – en utslettelse av hele menneskeheten, eller store deler av menneskeheten gjennom en atomkrig.

Jeg vil ikke fordømme, tross min uenighet i saken, slike gode kristne og evangeliserende kjendispredikanter som avdøde Aril Edvardsen og hans kolleger som står i felles syn hva gjelder bibelprofetiene. Jeg tenker da på deres integritet som offentlige personer, ja, som frelste troende Jesus-elskende kristne. Jeg vil bare avspeile noe på de lærebegreper som føres i pennen, mot hva jeg mener må være det riktige bildet slik Bibelen fremstiller saken.

Han var jo, ved sin sterke offentlige tilstedeværelse gjennom Troens Bevis magasin, møtekampanjer og diverse opptredener i flere TV-media, ganske kjent nettopp for sine utredninger om sitt bibelsyn på endetiden. Hans magasin (månedlig utgivelse) har ofte hatt lange artikler om det som bekymrer store deler av verdens vitenskapsmenn: Hva med

atomtrusselen?

Og han la frem sitt syn på disse ting, og det heller mye over mot pinsebevegelsens syn på endetiden: Det kan komme atomkrig. I tillegg mente Edwardsen at det SKAL KOMME atomangrep mot visse nasjoner, ut fra en konkret bibeltolking i profetiene. En av de bibelpassuser som ofte ble repetert i hans endetidsartikler, er skrekkvyene som kunne bety at det blir en fryktelig atomutveksling mellom Russland og USA. De ord fra Bibelen som ofte brukes for å forsvare denne tesen, er ordene fra Esekiels russerprofetier i Esek. 39, 6:

"Og jeg vil sende ild mot Magog og mot dem som bor trygt på øyene, og de skal kjenne at jeg er Herren."

Ordene fra Jesaja om at jorden skal rystes og svinge som en hengekøye, og det blir bare få mennesker igjen, legges til russerprofetiene – og forsterker skrekkvisjonen. Se bl.a. Jes. 24, 1-6 mv.

Dette synet deles av mange flere enn Edwardsen. Jeg mener at her har man vært litt for snar med konklusjoner. Og det finnes svært mange kristne varianter av hvordan en skal plassere russerprofetiene fra Esekiel.

Det er til og med diskutabelt i kristenheten hvorvidt de taler om endetid FØR Jesu gjenkomst for å starte Tusenårsriket, eller om de peker hen mot det vi leser i Åp. 20, 7-9 om det sataninspirerte Gog-Magog verdensvide (antakelig bare i betydning: Midtøsten og Israel) opprøret mot Jesu kongestyre når de tusen år for Riket er til ende. Det er svært mange spor i Skriften som kan tyde på at russerprofetiene er det som skal skje idet Satan slippes løs igjen etter 1000 år i Abyss-fengselet.

Personlig mener jeg at Esek. 38 taler om etter, og Esek. 39 taler om før. (Jeg skal belyse dette nærmere nedenfor.)

Det har alltid vært store diskusjoner mellom de som har satt seg godt inn i bibelprofetiene, særlig de profetiene som man mener dekkes under tidsrommet som Jesus kalte "Den store trengsel". De kjente russerprofetiene er blant disse, og man mener på den ene siden at de taler om det som skjer like før Harmageddonslaget i Åp. 16, 16. Og andre igjen, i tillegg til det jeg nettopp skrev ovenfor, om satanopprøret etter rikets tid, har det syn at Gog-krigen i Esek. 38-39 er inkludert i selve Harmageddonslaget i Åp. 16 mv. Andre igjen, mener at disse profetier alt ble oppfylt i gammel tid under kriger mot Israel – noe jeg selv mener må tilhøre spekulasjonens verden, mer enn sannsynlighetens.

For meg er det to muligheter som trer mest frem i dette bildet: 1. Det kan være at det gjelder det som skjer under satanopprøret i Åp. 20, 7-9. 2. Det vil være en del av det totale Harmageddonslaget i Åp. 16, antakelig tidlig i slaget. Men, jeg mener at begge disse ting er riktig, idet det er et før og et etter i Esek. 38 og 39.

Et stort flertall av pinserelaterte bibeltolkere i inn – og utland, står på ideen om at den ild som sendes mot Gog og Magog, er et atomangrep fra USA. USA tilsvare da det som benevnes som "...de som bor trygt på øyene".

Og dermed har man ved ren bibeltolking fremsatt et skrekksscenario som betyr: Den tredje verdenskrig, i all dens gru. Megadød og megalidelser, London, Moskva, Paris, New York og Los Angeles går opp i flammer idet hydrogenbombene på flere millioner tonn TNT eksploderer og jevner alt med jorden. Det utmales – ikke minst i amerikanske predikanterens beregninger, under støtte fra vitenskapens egne tall, hvordan bare én hydrogenbombe på et par megatonn, er nok til å spreng og brenne alt innen en radius av 20 kilometer fra nullpunktet. For ikke å snakke om når mange bruker "Worst Case" tallmagi, og maler ut hva som vil skje når en 20 megatonns bombe eksploderer: Alt innen en radius på 50 kilometer tar fyr, og alt innen 30 kilometer blir sprengt og

knust til pinneved. Man klarer ikke som vekkelsespredikanter å moderere seg og ta visse forbehold om feiltolkninger av Skriften – men øser på med skrekkvyer for at tilhørere i kampanjer skal søke Gud og bli kristne.

Jeg vil ikke påstå at Edwardsen sa at dette helt 100% sikkert SKULLE skje. Han regnes jo av de fleste å ha vært en lærd og sindig kristen, som dessuten visste å anvende moderasjon i mange saker.

Men selv om vi forkynner med en moderat vinkling, så er frøet alt sådd: De fleste tilhørere ser uansett foran seg en kommende grusom atomkrig som rammer verden i den store trengselstiden, og vil naturligvis derfor også advare dem mot det som kan komme. Dette har lett for å prege endetidsforkynnelsen...det er vanskelig å komme utenom tanken om en atomkrig i den store trengsel, og at det også kunne berøre Skandinavia.

Når dette er sagt – må jeg skynde meg å si: Det ligger derfor i forkynnelsen også det håp at det nettopp fra slik en grusom trengselstid er at pinsekarismatiske forkynnere mener at menighetens folk vil bli reddet gjennom det man ofte kaller for "Opprykkelsen". Jeg kommer tilbake til dette i et senere kapittel. Med andre ord: Endetidsforkynnelsen tilbyr en frelse bort fra atomkrig og all annen gru. En annen sak, er at det også er en utbredt misforståelse rundt Paulus' lære om en opprykkelse av troende...som jeg skal behandle i et senere kapittel som sagt.

ESEKIEL 39, 6 OG ET EVENTUELT ATOM HOLOCAUST MED USA OG RUSSLAND SOM HOVEDSTRIDENDE

Jeg har i forrige kapittel bevist med Bibelens eget ord i mange sekvenser og vinklinger, at det er bare Israels land i endetiden som er gjenstand for all straff og trengsel, slik det fremgår av profetene og i Matt. 24 samt

Åpenbaringsboken. Likeså fra Paulus der han taler om disse ting.

Dersom en skulle tenke seg at det virkelig er en atomutveksling som uttrykkes i Esek. 39, 6 mellom Russland og USA, så har man brutt imot det som Bibelen alt beviser: Trengselstiden gjelder Israel og deres ugudelighet som Antikrists tilbedere.

Det står faktisk at det er Herren selv som sender ild mot Gog og Magog – om nå dette skulle være Russland. Det er ikke noen tvil om at Gud selv – eventuelt også gjennom et profetmandat gitt Elias og Moses – helt uavhengig av noe verdslig krigsmaskineri, kan sende ild i ubegrensede mengder mot den nasjon han er mektig vred på. Han må ikke avvente at en atommakt skal avfyre sine raketter! Da undervurderer vi Gud Allmektig, mer enn det som sundt er. Han ødela Sodoma og Gomorra ved ild som falt. Ild falt over Elias' karmeloffer og fortærte til og med steinene som lå under Elias' offeroppsats. Åp. 11 forklarer for oss at det går ild ut fra de to profetenes munn og fortærer deres motstandere; Gud sendte lynild og haglsteiner i mengder over Egypt på Mose ord – hele landet ble slått til pinneved, som om en 1000-megatonn bombe skulle ha eksplodert.

Gud har ikke behov for menneskelig militærmakt for å sende ild mot Gog og Magog, eller mot "De som bor trygt på øyene" – som sannsynligvis er Kypros og Kreta, etc. – øyer i nærheten av Israels kyster, der ugudelige befinner seg som Herren vil straffe.

Man har vedrørende Esek. 39, 6 – via leksikoner og diverse grammatikalske irrganger, klart å få det til at dette kan være USA – det er jo et kontinent helt omgitt av hav. Men her blir vi offer for ren menneskelig tolking på flere måter. Både Grønland, England, Island, Irland, Madagaskar, Kypros, Kreta, Sardinia, Korsika, Sicilia...er øyer, og i tillegg finnes et utall av andre øyer i nær sagt alle

verdenshav vi kan nevne. Hvorfor velge et så stort kontinent som Nord Amerika eventuelt Syd Amerika og kalle dette for øy? Det er jo størrelsen som må få komme inn her og avgjøre. Det er urimelig og ulogisk å kalle USA for en øy. USA er en nasjon, som deler plassen med Canada, Mexico og alle land på det amerikanske kontinentet. USA er en nasjon av mange stater, en republikk – og det er fjernt fra all bibellogikk å kalle USA for en øy. Jeg er redd for at på dette felt har mange predikanter latt fantasien få vinger og rakettmotor, og har fløyet av sted fortere enn mennesket klarer å resonnerer. Jeg vil på det sterkeste dermed fraråde en slik tolking. Russland er en nasjon og USA er en nasjon, ikke en øy.

Dessuten står dette i flertall i Esek. 39, 6 – øyene. Da får vi enda større problemer: Menes det alle øyer i hele verden? Eller er det Grønland? Madagaskar? Storbritannia?

Spekulasjonen blir enda villere, jo mer vi går inn fra en slik ubibelsk vinkel.

SANNSYNLIGHETEN FOR AT RUSSEPROFETIENE ER DET SAMME SOM SATANOPPRØRET I ÅP. 20

La oss studere hva Bibelen sier der Gog og Magog nevnes som krigførere mot Herrens folk. Esekiel 38 og 39 vil vi se på i porsjoner.

Først Esek. 38, 2-7:

"Menneskesønn! Vend ditt ansikt mot Gog i Magogs land, fyrsten over Ros, Mesek og Tubal og profeter mot ham! 3: Du skal si: Så sier Herren Herren: Se, jeg er imot deg, Gog, fyrste over Ros, Mesek og Tubal! 4: Jeg vil vende deg om og legge kroker i dine kjepper og føre deg ut med hele din hær, hester og ryttere, alle sammen prektig kledd, en stor skare med store og små skjold, alle sammen med sverd i hånd. 5: Persia, Etiopia og Libya er med dem, alle sammen med skjold og hjelm. 6: Gomer og alle dets skarer, Togarmafolket i det

ytterste Norden og alle dets skarer, mange folkeslag er med deg. 7: Rust deg og gjør deg ferdig, du og alle dine skarer, som har samlet seg hos deg. Du skal være deres vokter."

Her ser vi HVILKE FOLKEGRUPPER som konkret skal starte en storkrig mot Israels land. Det synes som om det er Gog i Magogs land som er sjefen i dette. Det er denne gruppen som Herren skal legge kroker i kjevene på og føre dem ned til Israel, der de skal bli straffet av Herren.

Men hvorfor? Gud har aldri i historien bare gjøvet løs på folk, for å drepe dem. De må først ha overtrådt all tidsfrist som gis for omvendelse. De må ha stått i lang tids opprørsposisjon mot Herren og hans rettferdige styre, før en slik reaksjon kan bli iverksatt som det vi leser i russerprofetiene i Esek. 38. Man antar som sikkert at "Gog" er en person, ikke en nasjon; og Magog er denne lederens nasjon – oftest antatt å være Russland av bibeltolkere fra mange trosretninger. Det er ikke helt avgjort at det er Russland. Mange mener at det er diverse arabiske land.

Det aller merkeligste i mine anmerkninger her, er at vi finner ikke Gog eller Magog nevnt i Åpenbaringsboken, som noen som er i eksistens FØR Jesu gjenkomst! Tenk over dette. Men derimot finner vi Gog og Magog nevnt tydelig ved navn og som en stor samlet hær, som drar mot Jerusalem ETTER at Tusenårsriket er over! (Jeg kommer også nedenfor inn på flere nyanseringer om dette...gi meg litt tid).

La oss lese Åp. 20, 7-9:

"Og når de tusen år er til ende, skal Satan løses fra sitt fengsel. 8: Og han skal gå ut og forføre folkeslagene ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til strid. Og tallet på dem er som havets sand. 9: Og de dro opp over den vide jord og omringet de helliges leir (Israels land) og den elskede stad (Jerusalem). Men ild falt ned fra himmelen og fortærte dem."

Sammenlign dette med Esek.38, 8-12 – og vi finner likhet på likhet med Åp. 20:

"Når LANG TID ER GÅTT (etter Tusenårsriket!) skal du bli mønstret. Ved ÅRENES ENDE (tidsalderens ende, etter Tusenårsrikets tidsalder, hebr. olam) skal du komme til et land SOM ER UTFRIDD FRA SVERDET (det ble helt slutt på all krig – våpnene ble smidd om til høstredskaper). Dets folk er samlet fra mange folkeslag, opp på Israels fjell, som stadig hadde ligget øde. Men nå er det ført ut fra folkene (Israel ble samlet ved Jesu gjenkomst for Riket) og de bor der trygt alle sammen (under Herrens regime fra Jerusalem, Jesus styrer hedningene med jernstav). 9: Dit skal du dra opp. Som en storm skal du komme, som en sky skal du være til å skjule landet, du (Gog) og alle dine skarer og mange folkeslag med deg (folkeslagene ved jordens fire hjørner). 10: Så sier Herren Herren: På den dag skal tanker stige opp i ditt hjerte, og du skal tenke ut en ond plan (Satan inspirerer dette, for nå er han sluppet løs) 11: og si: Jeg vil dra opp mot et land med åpne byer, jeg vil komme over fredelige folk (Israel kan aldri bli fredelige folk, før Jesus har kommet med Riket!) som bor trygt (de kan bare bo trygt når Jesus styrer verden fra Jerusalem!), som alle sammen bor uten murer og verken har bom eller porter – 12: for å rane og røve (all rikdom og velstand som er bygget opp gjennom Rikets tid i Israel) og ta hærfang, for å vende din hånd mot ruiner som er bygd opp igjen (etter den store trengselstiden før Rikets tid) og et folk som er SANKET SAMMEN (se Matt. 24, 30-31 ved Jesu gjenkomst) fra folkene, som har samlet seg fe og gods, som bor på jordens navle."

I mine øyne kan det ikke være tvil om at det er russerprofetiene i Esek. 38 spesielt, som oppfylles idet vi leser om Satans løslatelse i Åp. 20 og hans plan med å forføre store folkeskarer til krig mot Israel og Kongeriket der Jesus er kongen.

Jeg har stukket mine korte anmerkinger inn som parenteser i

sitatene ovenfor, slik at det fremgår en stadig forklaring av sammenhengen til Åp. 20.

Jeg vil i tillegg bemerke følgende: Når vi leser Esek. 38 om at HERREN (ikke Satan) legger kroker i kjevene på Gog i Magogs land, så er dette indirekte, nemlig ved at Jesus beslutter å la Satan slippe fri, for å prøve disse opprørske folkene utenfor Israels kongerike. Slike folkeslag som under Jesu styring, har måttet lide mang en tukt. Jesu jernstav og strenghet for å holde jorden fri for krig og elendighet, har allikevel gitt den bivirkning (syndens natur er jo i mennesket så lenge det lever) at mange folk har vært ulydige, omtrent som en hund som stadig gjør det dens herre befaler, men under knurr og motstand.

Når så Satan slippes løs etter Rikets tid, tar han tak i denne utbredte misnøyen – som for øvrig er grunnløs – og Herren lar Satan være disse krokene som hukes fast i Gog, og dermed samler folkene seg til krig mot kongeriket i Israel. Her ser vi et eksempel på det som og Paulus lærte korinterne: Når synden er moden, så føder den død. Syndens lønn er døden. Jesus vil ha en avslutning én gang for alle, over den nå tusen år lange knurringen og misnøyen og ulydigheten mot hans lover (som er en stor synd mot Herren), og de skal få sin undergang i henhold til den opprørske ånd og vantro de har vist i Rikets tid. De vil bare få høste det de har sådd – det er død og undergang.

Land som viser ulydighet i Rikets tid, og ikke vil sende representanter til løvhyttefesten årlig i Jerusalem, opplever at Herren avstenger alt regn over slike nasjoner! Sakarjas profetier (Kap. 14) om riket. Mange slike land vil dermed bli kraftig tilbakesatt for deres ulydighet – og i stedet for å omvende seg fra dette, fortsetter de år om annet å friste Herren. Her i Åp. 20 er det slutt – nå sender han dommen, ved å tillate at Satan farer inn i lederne og fremdriver en ny Stalin, eller en ny despot uansett hvem han likner på i verdenshistorien.

Beskrivelsen av Israel i Esekiel 38 om et 1. Åpent land, 2. Ingen murer eller porter, 3. Beriket med masse krøtter og fe, 4. Fredelige, i motsetning til krigingen før og under trengselstiden, 5. De bor som trygge folk: Jesus har skapt denne guddommelige tryggheten i Israel ved sitt nærvær, og 6: De må ha umåtelig rikdom i hele samfunnet, for Gog ønsker å rane og plyndre – stemmer helt med det profetene har forespeilet for Israel i Tusenårsriket. Israel skal hvile ut som rike, trygge, sikre, og gudfryktige i all velstand under deres gode hyrde: Jesus Kristus. Noe som langt fra er tilfelle, om vi prøver å flytte dette til før etableringen av Riket.

Det finnes ingen reell mulighet for at disse velstands- og fredsfaktorene kan være tilstede for Israel før og under trengselstiden.

Gog og Magog og alle de skarer som gir seg i lag med dem under Satans fristelse etter tusenårsrikets slutt, sies å skulle dra mot Israel og omringe Jerusalem "NÅR LANG TID ER GÅTT" – altså et stykke tid som står som i særklasse. Det er bare Tusenårsriket dette kan bety, for det taler jo om det som en lang SAMMENHENGENDE tidsperiode eller tidsalder.

Tusenårsriket blir ikke avbrutt av noen forstyrrende elementer i hele denne perioden på tusen år, og dette er det Esekiel har profetert om i det 38. kapittel, som ikke bør forveksles med den Goghær som ses i kap. 39.

Jeg viste også til at Israel var "ført ut fra folkene" – noe som bare kan tilskrives det vi leser som messianske løfter gitt det troende Israel i Matt. 24, 30-31 om at Jesus og hans engler SAMLER ALLE DE TROENDE ved sitt komme fra himmelen (Jesu parusia) og tar alle troende jøder i hele verden med seg til Israel og oppretter Riket. Paulus taler om det samme til tessalonikerne:

"Vedrørende vår Herre Jesu Kristi komme (parusia) OG VÅR

SAMLING MED HAM..." (2. Tess. 2 mv.).

Leser vi Sakarja 13 og 14, ser vi samme sak. Det er den rest av troende jøder (en tredjedel av nasjonen) som overlever trengselstiden, og blir kalt Guds folk av Herren. Sak. 14, 11:

"Og folket skal bo der, det skal aldri mer lyses i bann (Mose forbannelse), Jerusalem skal ligge der TRYGT."

Mens i russerprofetiene Esek. 38 legger vi merke til at Rikets opprettelse eller Jesu komme ikke nevnes overhodet. Hvorfor? For Riket har vart i tusen år allerede, og Herren har ikke nødig å komme: Han har vært tilstede blant dem i tusen år. Derfor er ikke disse ting nevnt – men bare dommen over Gog og hans opprørskumpaner som blir dømt når Herren lar ild falle over Gog og Magog. De som holder med og støtter Gog i hans svære krig mot Herren etter Rikets tid.

Ser vi hos de andre profeter, både Sakarja som alt er nevnt, og alle de andre – så ser vi at de alltid taler, i overvekt, om det som skal skje ved Jesu komme som "Herrens dag" – den dag da han redder det troende Israel og dømmer de hærer som går mot Israel (Antikrists medløpere).

ESEKIEL 39 – DET SOM SKJER FØR RIKETS TID

Men i russerprofetiene i kap. 38 er uttrykket "Herrens dag" helt fraværende. Hadde Esek. 38 talt om Jesu gjenkomst og Harmageddon, ville vi ha lest betegnelsen for den tiden: Herrens dag.

Mens i det 39. kapittel antydes det noe som er lik uttrykket "Herrens dag", i vers 8, "på den dag". Mange bibellærere i USA særlig, mener at Esek. 38 er én krig, og Esek. 39 er en annen. Dette er jeg stort sett enig i, så langt i løpet. Den i Esek. 38 er etter Tusenårsriket og samstemmer med Åp. 20ff, mens den i Esek. 39 er før Riket og idet Riket er ved å bli opprettet for Israel ved Herrens komme.

Sakarjas 13. kapittel begynner med "Herrens dag" , og fortsetter "På den dag" – og taler dermed om den dag da Jesus kommer fra himmelen. Og samme ser vi i det 14. kapittel. "På den dag skal levende vann strømme ut fra Jerusalem – da skal Herren bli konge over hele jorden", osv. Men intet av dette nevnes i Esekiel 38. Bare at Herren skal dømme de folkeslag som angriper landet, de som – etter lang tid var gått (tusen år) – hadde sittet i landet trygge og sikre under Jesu herredømme og velsignelser, uten murer, uten porter, og uten bomber, utfridd fra sverdet (Harmageddon) og sanket sammen fra folkene.

Esekiel 38, 22 stemmer overens helt med Åp. 20, 9 – der vi ser at ild faller og sluttligen fortærer goghærene:

"Jeg vil gå i rette med ham med pest og med blod, og med et skyllregn og haglsteiner. Ild og svovel vil jeg la regne ned over ham og hans skarer og over de mange folkeslag som er med ham."

Mye av det samme som rammet antikristhærene, hvoriblant Gog også deltok, i Harmageddon, kommer også over Gog og hans hærer etter Rikets tid. Men det som virker mest viktig, for Johannes som skrev Åpenbaringsboken, – er at det blir ilden som fortærer og gjør helt slutt på goghærene og deres satanopprør.

Men i Esek. 39 finner vi at Israel skal rydde opp etter Gog og antikristhærene fra Harmageddon, og brenne våpen og materiell i syv år etter krigens slutt. Men i kap. 38, ser vi at Gog og hærene blir helt fortært idet ild faller fra himmelen, fra Gud Allmektig.

Dette er to forskjellige hendelser! Det er to forskjellige dommer og straff.

I Åp. 20, 10 ser vi dommen over djevelen:

"Og djevelen som forførte dem, ble kastet i sjøen med ild og

svovel, hvor også dyret (Antikrist) og den falske profet var. Og de skal pines dag og natt i all evighet."

En slik dom kunne ikke Herren komme med før etter at Tusenårsrikets ordninger har testet og prøvd lydigheten og troen hos verdens folkeslag. Men det er jo én ting å være fristet når Satan er løs, og noe annet mens han er bundet. I Rikets tid er han bundet, og det er bare den vanlige nedarvede trass og synd i menneskene som fører til opprør og motstand mot et guddommelig regime. Men når dette har pågått over lang, lang tid, setter Herren en sluttstrek, både for disse og for Satan selv. Tusenårsriket er samtidig både en velsignelse for jordens folk, Israel først – og test for troen til folkene, Israel først, så hedninger.

I Esekiel 38, samt Åp. 20 – finner vi at spesielle hedningenasjoner er nevnt ved navn, og de blir strengt dømt av Herren til undergang idet tusenårsrikets ordning skal avsluttes. Det er den nye himmel med den nye jord, og Det nye Jerusalem fra himmelen som nå står for døren.

Det er en annen ting at Esek. 39, går tilbake til dagen før tusenårsriket ble opprettet, se vers 8:

"Se, det kommer! Det skjer sier Herren Herren. Det er dagen som jeg har talt om."

Men Esek. 38 taler helt opplagt om tiden etter at Riket er utløpt. Profeten trekker sammenligninger mellom det før, og det etter Riket – begge deler er en advarsel i og med at Esekiel jo levde før Rikets tid, og talte refsende til jødene i Babylons utlendighet.

I vers 27 i kap. 39, ser vi at det snakkes om at de SKAL føres tilbake fra folkene. Men i Kap. 38, vers 8 ER DE ALT FØRT TILBAKE.

Det er to forskjellige hendelser. Det er bortimot samme folkeslag som får en straff og ødeleggelse FØR Riket, som

etter Riket.

Vi må altså skille på det som hender før og det som hender etter. Bare de folkeslag som gjør opprør etter Rikets tid, blir nøyaktig nevnt ved sine navn – men de i Esek. 39, før rikets tid, men som deltar i Harmageddon, er uteblitt ved de respektive navn. Det er bare Gog som nevnes! Altså en mye mindre hær. Men hæren i opprøret i Åp. 20, er en hær "tallrik som havets sand" slik Esekiel får tilsagt seg av Herren. Når vi får med oss disse viktige detaljene, faller også alle brikker lettere på plass – og vi kan se at det er to forskjellige store historiske hendelser som beskrives i de to "russerkapitlene" Esek. 38 og 39.

Her har jeg gitt en noenlunde grovskisse over disse forhold. Jeg oppfordrer den enkelte leser til selv å studere disse ting med Bibelen i hånd.

Uansett: Det er ikke snakk om at det må være en atomutveksling som finner sted i Esek. 39, 6 – det er nok Herren selv som står bak slik ild, akkurat slik han gjorde da han tuktet Egypt under Mose tid. Og for all del: Det er ikke hele verden som blir angrepet gjennom den store trengselstiden som Jesus profeterte, – det er bare Israel og Antikrists hærstyrker sammen med hærer fra Gog (Russland?) som får unngjelde. Det blir ingen verdenskrig med atom-holocaust. Bibelen gir ingen konkret udiskutabel støtte for dette utbredte syn på endetiden.

Gud må fortsatt velsigne i Kristus alle kjære troende kollegaer i og utenfor pinsekarismatikken, og deres velkjente og trofaste Jesus-lojale ledere – men de må ikke bli støtt eller fornærmet ved at jeg og andre som meg, tar opp til overveielse all den inngrodde forståelse som oftest råder grunnen når vi diskuterer endetiden og dens profeterte trengsler. Vi behøver alle hverandre – og da må vi også ta imot konstruktiv kritikk eller granskende vurderinger av flere detaljer i læren. Dette er det jeg mener å gjøre med

dette lille heftet. Min bønn til Gud er faktisk at dette heftet må bli til hjelp, støtte og opplysning for alle troende i alle leiere som har lagt seg bibelprofetiene på hjerte.

ATOMSKREKKEN:

VI GLEMMER AT OGSÅ NASJONERS LEDERE ER DØDSREDDE...DE GJØR NESTEN PÅ SEG AV SKREKK VED TANKEN PÅ ATOMKRIG

Visste du at hele ideen om atomnedrustning som ble avtalt i Salt 1 og Salt 2 traktatene, går ut på en nedrustningsidé, der hver atommakt (kun) skal ha evnen til å gjengjelde mot eventuelt atomangrep, slik at ingen av partene vil kunne vinne et slikt angrep?

Dette er hva hele atomstyrken i en atomnasjon hviler på: Vissheten om at ingen noensinne vil være så gal og hasardiøs at han "trykker på knappen" og sender atomraketter mot et land som har atomvåpen. Det vil bety den sikre undergang av **BEGGE PARTER**. Atomvåpen er laget **KUN** for avskrekkingseffekten. De duger ikke til noe annet. Det er utenkelig at et land, stort eller lite, vil ønske å slette seg selv ut ved å angripe for eksempel USA, eller angripe Russland. De er dødsdømte før de har trykket på knappen – det er overlagt selvmord.

Dette har i 60 år holdt i allfall største del av den vestlige verden fri for storkrig. Ingen tør komme bort i knappen. Ja vel, man frykter atomterrorisme der koffert-ladninger på cirka 5 kilotonn sprenges i en by, og volder svære skader. Men dette er ikke dermed verdenskrig i samme forstand som hvis USA og Russland, eventuelt også med Kina involvert – fyrer løs med alt de har.

Personlig er jeg av den oppfatning at atomkrig er umuliggjort slik at ingen med vilje noensinne tør trykke på knappen. Atomvåpenet er lagt dødt av seg selv. Det er for

farlig, det er for uoversiktlig, det er en utenkelig hasard å sette i gang slikt.

Hvilken nasjon på jord ville tjene noe på å prøve å utslette rått en annen nasjon? Hvis Russland utslettet USA, ville Russland og resten av verden dødd av sult, og av radioaktiv forgiftning – dessuten ville vær og vind komme helt ut av balanse med risk for ny istid. Tross alt: Menneskets selvoppholdelsesdrifter er vesentlig større enn menneskets ofte ustyrlige sinne og panikk.

Selvoppholdelsesdriften går alltid av med seieren i slike affærer som vi nå diskuterer.

President Nikita Krutsjev for Sovjet Unionen, blabbet med munnen sin og dasket med skohælen i FNs talerstol under cubakrisen i 1964 – og mente å fleipe da han sa: "Vi kan jo slenge av gårde en ladning på 2 megatonn mot New York", når de diskuterte risken for å utløse atomkrig ved våpenplasseringen på Cubas militære baser. Han visste da han sa dette, at ingen innvidd militær eller politiker ville ta hans ord på alvor. Men verken Krutsjev eller noen annen våget å sende noen atomladning av gårde. Det var mer en ordkrig, enn fare for reell atomkrig, – vær sikker!

Den som trykker på knappen mot USA, kan regne seg selv død, sammen med sin egen nasjon, før han trykker på knappen.

Det finnes ikke noe sted å gjemme seg, når en bombe på 20 megatonn (tusen ganger større enn nagasakibomben på 20 kt) eksploderer. Moskva og samtlige nabobyer ville forsvinne i løpet av 7 sekunder! Slippes bare én slik over Oslofjorden på høyde med Drammen, blir alle byene rundt fjorden brent og ødelagt fra Lillestrøm i nord til Larvik i sør, eller til Halden på andre siden av fjorden mot svenskegrensen.

Det er ingen steder å gjemme seg, dersom en verdensvid atom holocaust bryter løs. Når militære ledere hele året igjennom ajourføres vedrørende nasjonens atomvåpen, og de brifer

gjennom et data-styrt "lissom"-program der krig simuleres, så skjelver de alle sammen i buksene – alle forstår at det er nytteløst å trykke på knappen. Det vil smelle i ens egen by bare få minutter etter at knappen er trykket. Man regner ca. 20 minutter for en rakett til å krysse Atlanterhavets strekning.

Om våpenet er på plass i en satellitt over jorden, går det bare ti minutter. En er helt sjanseløs.

En annen og viktigere faktor i dette: Gud Herren vil aldri tillate at dette skjer – av den enkle grunn at da finnes det ingen mulighet for bibelprofetienes mange detaljer til å bli rettelig oppfylt. En kan ikke med ens beste forstand, tro og innsikt se for seg at Jesus sendes tilbake til jorden, og lander i en grushaug...med radioaktiv forgiftning, alle planter ødelagt og uspiselig.

Megadød i mange nasjoner og ødeleggelse av natur og byer, samt muligheten for et blomstrende samfunnsliv både i og utenfor Israel, vil være spolert for all overskuelig fremtid. Gud har før stoppet despoter som drev land mot avgrunnen. Det samme ville han gjøre dersom et hvilket som helst annet av jordens folkeslag ville prøve å utrydde et annet folk. Gud hadde overstyrt fra sin høye himmel, og stoppet det hele før noen alt for stor skade hadde oppstått.

Men allikevel vil jeg som en kristen si: Be til Gud at det aldri må slippes løs slike ting som de fryktelige atomvåpnene. Ikke mot noe folk eller noen nasjon. Det er en trussel enn så lenge, men vi må allikevel ikke gjøre trussel om til holocaustprofetier, når ikke Bibelen gir noen støtte for slikt!

Som jeg skrev innledningsvis vedrørende bl.a. Jes. 24, 1-6 at "jorden skal tømmes" for folk – er helt galt oversatt: Det er ikke jordkloden, men landet, det vil si Israel, som det er tale om. Jesaja talte straffeprofetier mot det ulydige Israel gjentatte ganger. Kristenhetens oversettelse

av bibelskriftene er ofte helt katastrofal. Det leder til store misforståelser.

KAPITTEL 4:

DEN FALSKE KOPLINGEN MOT DET MAN KALLER ENDETIDSTEGNENE FOR JESU GJENKOMST

Under tiden med apostlenes liv og virke, slik vi og kan lese om i Apostelgjerningene – en bibelhistorikk som dekker fra år 32 til år 62 – fra pinsedag med Peter og de andre, til Paulus i Apg. 28 er i Rom år 62 og for siste gang taler og tilbyr jødene Kongeriket på jord – så var det én ting som var meget fremtredende i all apostolisk lære og forkynnelse: JESU GJENKOMST BLE FREMSATT SOM IMMANENT. Den var overhengende, og den ville komme så fort HELE ISRAELS FOLK hadde akseptert Jesus som deres Messias. Jesus talte ikke til disiplene om noen gjenkomst 2000 år frem i tid. Det var sitt overhengende komme for Israel og Riket han lærte dem om! Det var bare Israel som var de som dette budskapet var utsendt til. Med deres "fremmede iblant dem", det vil si proselyttene (Apg. 10, 36). **"Det ord som han sendte til ISRAELS BARN..."** sa Peter. Dette ordet TIL ISRAEL var det som lød fra og med pinsedag. Men i Kornelius' hus, begynte en æra der Gud ville begynne å ta ny-omvendte proselytter inn i den messianske menighet – som før hadde bare vært for jøder med deres trad. omskårne proselytter. Gud ville la hedninger legges til Rikets forsamling, for at det uomvendte Israel skulle gjøres sinte og sjalu, og vende om til Jesus. Den samme metode som senere også ble betrodd til Paulus.

All lære i de apostelbrevet som ble skrevet i denne tidsperioden fra år 32 til 62, inneholder 1. Tilbudet til Israels folk om ved tro på Jesus dermed også få ham tilbake fra himmelen i deres levetid. 2. Det jordiske Kongerikets tilbud som var frelseshåpet for alle Jesus-troende i denne tiden, både "jøde først, så greker". 3. Denne tjenesten med apostlenes misjonering innen Israel og i Romerrikets

utenlandske provinser (Britannia, Romannia, Gallia og Germania definitivt unntatt) og som var i ærend av den lære som utgjøres av Den nye Pakt for Israel (se bl.a. Hebr. 9, 15 og 2. Kor. 3, 6-11). Forutsetningen var i Den nye Pakt, at Gud ved Messias skulle gi Israel Den Hellige Ånd slik at Guds bud ble skrevet inn i deres hjerte, og virket at de gjorde etter det. Se og Jer. 31, 31-34. Men skal vel menighetens folk ha Ånden, slik at vi overholder Mose (Guds) lov og gjør etter den? Nei, sier Paulus, – Mose lov og dens forskrifter er nå helt avskaffet (Ef. 2, 15).

Menigheten er ikke under den nye pakt for Israel, men under den frie nåden fra hemmeligheten åpenbart i Ef. 3, 1-9! Vi skal ikke forkynne "Ordet om korset" – det var for å gi Israel syndeanger, men vi skal forkynne "Evangeliet om Kristi uransaklige rikdom" – det nådeevangelium som er koplet HELT UTENOM LOVENS BUD.

I Ef. 2, 8 er egne gjerninger blitt utelukket.

I det tidsrom som beskrives både i de fire evangelier og i Apostelgjerningene, var ennå ikke menigheten åpenbart og i operasjon. Det fantes bare det Jesus-troende "Guds Israel", som Paulus begynte å kalle de messianske troende med deres proselytter (Gal. 6, 16).

Menigheten var det ingen av de troende som visste om. Den var ennå en hemmelighet bevart i Gud alene, holdt skjult fra før han skapte verden. Paulus' tjeneste i hele tiden med Apostelgjerningene var for Den nye Pakt og å tilby Israel Kongeriket på jord! I slutten av Apostelgjerningene finner vi Paulus ennå som en som er der FOR ISRAELS HÅPS SKYLD (Apg. 28, 20). Menigheten i Kristus i himmelen, var ennå ikke åpenbart for noe menneske. Denne hemmelighet ble åpenbart den dag da Gud kom til Paulus i Rom år 62, og viste ham at Israel nå var bortstøtt fra Gud for deres store vantro og ulydighet. Menigheten ble dermed etablert gjennom at Paulus skrev sine omskolerings-brev til Efeserne og

Kolosserne. Bare disse skriv uttrykker Guds ord til og om menigheten, som tidligere hadde vært en skjult hemmelighet (Ef. 3, 1-9).

Paulus måtte nå be dem komme bort fra den tidligere læren om Kongerikets opprettelse ved Jesu snare komme til jord. Og begynte fra og med Efeserne å påpeke at frelseshåpet ikke var Kongeriket, slik han tidligere hadde lært. Nei, nå var de troende, på grunn av Israels fall og Rikets utsettelse, satt med Kristus i himmelen der han sitter ved Guds høyre hånd. Håpet var ikke lenger på jorden, ved et tenkt kongerike, men i himmelen hos Kristus (Kol. 3, 1-4).

I disse vers i Kolosserbrevet er det kontrasten mellom det tidligere lovte Kongeriket på jord og den nå nye posisjonen i Kristus i himmelen, som fremtrer. Paulus poengterer at de troende snarest må GLEMME det forrige tilbudet om Riket, og nå heller feste blikket på de himmelske ting – de troendes nye håp med Kristus i herlighet.

I og med at Jesu immanente komme, sammen med tilbudet om Riket og læren om Den nye Pakt var for Israel – så ble alt det som var lovt Israel lagt på is, sammen med nasjonen.

De mistet sin prioritering fra Gud som en nasjon satt over alle andre nasjoner (jøde først, så greker proselytt) – og i stedet gav Gud at alle verdens folk var satt helt likt, det vil si: Israel nedgradert til hedningenasjoners status, og dermed i troen på Kristus skapte han "de to, til ett nytt menneske" idet skilleveggen med loven og paktene, ble revet. Mose lov ble avskaffet for den tidshusholdning som menigheten virker i. Menigheten virker ikke "i stedet for" Israel, men heller "i mangel av" Israel. Se Kol. 3, 11 samt Ef. 2, 14-15.

Dermed er ikke lenger Jesu komme immanent. Den muligheten opphørte idet Gud skjøv Israel bort fra sitt åsyn i år 62 da Paulus var i Rom (Apg. 28, 25-28) – og er lagt på is inntil

Gud sender ned Elias. Det bibelske komme som faktisk er immanent i menighetens tid, er Elias' komme, ikke Jesu! For Gud kan avslutte menighetens tid når som helst. Det finnes ingen gitte tegn som først må oppfylles. Menigheten tas bort samme dag som Gud straks etter (antakelig på timen) sender ned Elias.

Det finnes ingen bibelsk mulighet for at man lovlig kan stå frem i menighetens tid og love "Jesus kommer snart". Det er gått snart 2000 år siden dette var mulig. Gud tilbyr ikke Kongeriket i vår tid, og dermed heller ikke Jesu gjenkomst – han tilbyr å arve himmelen med Kristus – slik han utmaler i Efeserne og Kolosserne grundig. (Jeg vil omtale den feilaktige opprykkelses-læren i senere kapittel).

Budskapet, og et ekte tilbud om å få Jesus ned fra himmelen til Israel og opprette det profeterete Kongeriket, kan ikke skje før Gud gjenopptar kontakten med Israel, idet han sender ned Elias etter like før å ha tatt menigheten inn i himmelen hos Kristus. Om så alle jøder i hele verden på én gang mottok Kristus i dag, så ville det ennå være stumt fra himmelen. De er satt ut av gudskontakt og velsignelsen, de valgte forbannelsen og må lide inntil Gud avslutter menighetens tid på jord, og sender ned Elias. Det finnes ingen spesielle tegn vi skulle se etter, eller noen forvarsel om menighetens inngang i himmelen ved dens avslutning. Men Paulus har gitt oss en antydning av et tegn, som jeg snart kommer tilbake til.

Menighetens tidshusholdning har intet å gjøre med den som var under apostlene før år 62.

Dette var bare for Israel og proselytter. Men fra og med Efeserbrevet i år 62, fikk vi nådens husholdning og menigheten – og det frie internasjonale evangelium gitt til alle mennesker som tror på lik linje, ingen over – ingen under. Paulus selv kalte dette for "*..husholdningen med den Guds nåde...som er meg gitt for dere...*" i Efeserbrevet.

Dersom vi ikke fordeler Guds ord riktig i disse betraktningene, gripes den troende av saksforvirring og forveksler løfter gitt Israel for Kongeriket, med løfter gitt menigheten for himmelen! Selv flere av våre mest kjente pastorer, bibellærere og evangelister gjør denne vanefeilen...nedarvet gjennom mange års fastmuring av vedtatte lærebegreper i de fleste trossamfunn, men som ikke egentlig er tro mot Bibelen og sannhetens ord. Man slurver stort med å fordele Guds ord riktig (2. Tim.2, 15).

Menigheten er aldri blitt koplet i NT med Jesu gjenkomst til Israel. Det er derimot bare "Guds Israel" – de troende jøder og proselytter som ble tilbudt Riket, som skal få Jesu komme for dem og for Riket. De læreinstrukser gitt det troende Israel, før menigheten ble åpenbart i 62, vil igjen komme til anvendelse for den forkynnelse som igjen skal lyde etter at menigheten er inntatt i himmelen. Da vil vi igjen få et "Guds Israel" slik det var under apostlene, og det er disse vi ser i Åp. 7 og 14, de 144000 av de tolv stammene. Da blir igjen Jesu komme IMMANENT. Da blir igjen Kongeriket tilbudt Guds Israel, og – endelig – da vil Jesus komme på himmelens skyer og lande i Jerusalem og opprette det Riket som var lovt, men som hadde blitt utsatt i mange år fordi Israel ble bortstøtt i år 62 ved Paulus i Rom.

Hvis man i vår tid med menigheten prøver å kople opp mot Jesu komme for å gi verden tusenårsriket, så har den troende latt seg kople inn mot et frelseshåp som ikke har noe med himmelen å gjøre. Han har blitt koplet opp mot håpet om Israels messianske Kongerike med tusen år på jorden. Dette budskap som apostlene holdt fram, var bare et nasjonalt privat evangelium. Dessverre er det en svær forvirring blant de fleste trossamfunn i vår tid, fordi man nettopp har drevet slik en feilkopling i mange tiår. Det har blitt en avmektig vanelære og en arvetro som medlemmer av det gitte trossamfunn blindt følger. Han tar for gitt at alt er riktig, uten selv å være i stand til en objektiv vurdering

med Bibelen i hånd. Trossamfunnet bestemmer hva som skal tros og ikke det enkelte medlem.

Det guddommelige prinsippet med (Berøa-prinsippet) å selv sjekke Ordet om dette som sies er rett, blir lite praktisert av den allmenne bibelleser.

Når man så bruker tegn i GT og NT som taler om tilstander på jord som har med det som skal skje før Jesus kommer for Riket, så har man begynt å håpe på tegnsoppfyllelser som ikke lenger er relevante, fordi det er bare for Israel og ikke for menigheten.

Tegn, slik GT og Åpenbaringsboken taler om for Israel, vil ikke komme i virksomhet før Gud har avsluttet menighetens tid på jord, og sendt ned Elias. Menigheten vil dermed aldri få skue noen av de profettegn som skal gå forut for Jesu komme, – for det første alvorlige tegnet er Elias' nedstigning fra himmelen til Israel – det første som skjer ETTER at menigheten er avsluttet.

Den kopling som i desennier er blitt gjort mot dette med "endetidstegnene" – er en avsporet og falsk forkynnelse (NB: personene som forkynner er ikke nødvendigvis falske kristne!), som kommer av uvitenhet og urede i bibel-systematikken, og sammenblanding av to frelseshåp som man totalt kan finne i NT: På den ene siden, Israels håp med å få Riket og deres Messiaskonge; på den andre siden, menigheten, hemmeligheten, som bare er lovt et himmelsk frelseshåp med Kristus direkte i det himmelske. Vi skal ikke komme opp til himmelen ved fysisk oppstandelse eller en påfølgende opprykkelse: Vi skal bare plutselig forsvinne uten noe forvarsel, og tas overnaturlig rett inn i det himmelske hos Kristus. De som var døde, får ikke noen jordisk, men en himmelsk oppstandelse som ingen mennesker på jord vil kunne bevitne synlig. Se Kol. 3, 4. Vi skal åpenbares med Kristus i det himmelske. Vi har ingen løfter om å gå her nede på jorden i et tusenårsrike.

Heller ikke noe løfte om å rykkes opp til himmelen, for siden å sendes ned igjen til jorden i tusenårsriket. Begge deler er feil. Jeg kommer tilbake til dette i eget kapittel, som sagt.

De fleste endetidstegnene, sa Jesus, var av den art at de ville komme som synlige tegn i selve trengselstiden, og ikke lang tid før – med unntak av Elias' komme (Matt. 17, 11; Mal. 4ff).

Det er ved Jesu komme at folkene skal se mektige ting og skremmende tegn i sol, måne og stjerner, og på jorden skal folk engste seg i Israel når hav og brenninger bruser (j.fr. Mose anvendelse av egyptiske plager etc. slik jeg viste til ovenfor) – med andre ord: De fleste tegn blir synlige like før Jesus viser seg over Israel i makt og kraft. Bare få tegn gis i god tid. Men absolutt INGEN TEGN AV SLIKE TING blir gitt menigheten – vi blir uten forvarsel av noe slag "åpenbart med Kristus i herlighet". Men en form for "antydte tegn" vil vi ha, som alt er forutsagt av Paulus...

PAULUS' VARSLER TIL MENIGHETEN OM ENDETIDEN

Dersom menigheten skal se seg om etter gitte tegn som bekrefter at det nærmer seg tiden for endetidens store hendelser, – det vil si: At menigheten skal tas inn i himmelen plutselig, – så har vi gjennom Paulus fått "antydte" et tegn som peker på en gjenoppstått ond satanisk fariseisk jødedom som har tatt seg falske lærere i hopetall, slike som vi alle må vende oss bort ifra, og vi må ikke gjøre felles sak med slike (2. Tim. 3, 5 og Ef. 5, 7-9).

Paulus forutså den djevlelske religion i den babylonske jødedommen (konkret: Talmud med dens Jesus-spott og Zohar med sin kabbala trolldom), som sterkest kommer til uttrykk gjennom sionismens virke og etableringen av et ugudelig uomvendt trassig Israel i Palestina.

Overskriften vi har fått å sette på endetiden for menigheten

er: "Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider,...for da skal menneskene være...", og vi får så Paulus' syndekatalog, som egentlig peker mot den vantro fariseiske jødedom som har gjenoppstått som en maktfaktor i endetiden.

Det er ikke vanlige mennesker i verden han taler om, heller ikke vriene mennesker i menighetene: Det er den kristushatende talmudiske fariseiske organiserte jødedommen, og nå representert ved en ulovlig nasjon i Palestina, som spotter Kristus og hater all kristendom. (Se mine omfattende tre Israel-bøker om dette, med massevis av beviser).

Paulus' karakteristikk og stempling av disse er klart et jødisk type stempel: "De har skinn av gudsfrykt, men forneker dens kraft." Jødedommen fremtrer nettopp som slike – med gudsfrykt, der de går med bøker og bønnesedler i synagogene og ved klagemuren i Jerusalem. Det ser jo så fromt ut! Men disse samme babylonsk kulturelle jøder (de var lenger i Babylon enn de var i Israel!) forneker gudsfryktens kraft: Jesus Kristus. Paulus' formaning og profeti er koplet mot en Jesus-hatende fariseisk jødedom i endetiden, og disse skal menigheten vende seg fra. De vil være den gruppe eller type "troende" som står bak endetidens fleste vanskeligheter og bråk.

I Ef. 5 formaner han oss som kristne, til ikke å gjøre felles sak med disse. Med andre ord, ikke drive noen form for samarbeide eller støtte. REFS DEM HELLER, sier Paulus strengt.

Jesu tale til de messianske jøder før hans korsfestelse var, vedrørende endetid for Israel: "Når dere ser disse ting, da..." osv., – men Paulus' tale til menigheten, og som ikke har noe med Riket i Israel å gjøre, var "Vend dere bort fra den fariseiske jødedom – de har skinn av gudsfrykt men forneker Jesus Kristus, kraften i gudsfrykten".

Paulus selv, koplet denne ugudelige jødedom opp mot de to trollmennene til Farao, som stod Moses imot – Jannes og Jambres. Denne kopling mot en form for trolldomssynd og falsklære i endetiden, finner vi særlig i den babylonske jødiske Zohar bokverket med sine 5 bind, ofte bare kalt Kabbala. Et regelrett satanbokverk med astrologi og tallmagi med mer. (Igjen: Se mine tre Israel-bøker om dette).

Det skader kristenhetens virksomhet og dens renommé, når dårlig opplærte evangelister står og skriker i vekkelsemøtene: "Jesus kommer snart, er du rede?!!" De fleste av vanlige ikke-kristne mennesker ryster på hodet av slike plumpe uttalelser. De er jo heller ikke sanne, men man har drevet med falsk endetids- og gjenkomst forkynnelse så lenge, at man klarer rett og slett ikke å stoppe opp. Man makter ikke å forstå at det var bare mens Gud tilbød Israel Kongeriket under apostlenes tid, at man kunne si "Maran Ata", Jesus kommer snart (1. Kor. 16, 22).

Men i vår tid blir dette en ufrivillig parodi, for Jesus har vært fraværende i snart 2000 år! Kristne dumheter på dette området må vi snart få slutt på, det skader kristentroens anseelse å tale fra Bibelen ute av sammenhengen.

La oss heller forkynne Paulus' frie internasjonale nådeevangelium for verden rundt oss og oppmuntre alle til troen på Kristus ved den frie nåde – evangeliet om Kristi uransaklige rikdom i det himmelske.

**DET PÅSTÅTTE TEGN PÅ JESU SNARE KOMME:
STATEN ISRAEL ER TILBAKE SIDEN 1948**

Dette er en av de største tabbene som er fremsatt innen kristen forkynnelse. Den som vil lære å forstå nærmere hva det er som gjelder for det moderne Israel, så skaff deg mine tre bøker om Israel-emnet, du kjøper dem som Pdf-format som blir sendt deg i email. Disse bøkene burde vært lest av hele kristenheten!

En av de mange gode kristne bibellærere i USA, **Rev. John R. Rice** – som også skriver mye på internett – forteller om da han fikk en forespørsel fra det kristne magasinet "Christian Victory Magazine" til å komme med en konklusjon vedrørende endetidstegn og staten Israels opprettelse, slik han selv skriver:

"Redaktøren, Mr. Meldau, skrev til meg og til et tjuetall andre bibellærere som var kjent i USA, og ba oss forfatte en felles uttalelse om et bibelemne som skulle få oppslag i magasinet neste utgivelse.

Det var følgende: Er Israels etablering av sin nasjon i Palestina det samme som det Bibelen nevner som "fikentreet som skyter knopper" – Jesu profeti i Matt. 24, 32-33 og dermed tegn på Jesu snare komme? Jeg var glad for å kunne gi mitt syn på dette, sammen med alle de andre som symposiumet var satt sammen av – for den samlede konklusjonen ble at Israels etablering i Palestina IKKE var det samme som "fikentreet som skyter knopper"!

Tidspunktet for "fikentreeets" knoppsskyting er idet den store trengsel skal avsluttes. Jesus sa: Etter de dagers trengsel (v. 29). Lignelsen peker helt avgjort på det som skjer etter at trengselstiden er over.» – –

Rev. Rice skriver dessuten også følgende:

«Vi må skille mellom dette med vår tids innvandring av gudløse jøder i Palestina, uomvendte og uten synd-anger, drevet av menneskelige mål og hensikter – og det som Jesus profeterte om at Israel skal samles og etableres ved hans gjenkomst, på en mirakuløs måte ved englers hjelp.»

Jeg gjør John R. Rice sine ord til mine. Dette er jeg helt enig i – Israel, av Jesus liknet med et fikentre som skal få knopper før sommeren (sommeren er tusenårsriket), blir ikke fruktbærende før ved Jesu komme. Det er ikke noe tegn på det Israel som finnes i tiden før gjenkomsten.

Israel i vår tid er tvers igjennom ugudelig og frafallen fra alt vi forbinder med sann gudsfrykt – og slike – sier Paulus, skal vi vende oss fra, og ikke ha felles sak med dem.

Menigheten – slik jeg nyss skrev ovenfor – sitter igjen bare med ett slags tegn: Det skal i endetiden komme vanskelige tider, på grunn av de ugudelige vantro babylon-jødene som har samlet seg imot Kristus og all kristendom. De er Jesus-bespottere. Jødiske barn i Israel læres opp i skolene, at dersom de går forbi en kristen kirke eller bedehus, så skal en from god "troende" jøde spytte mot inngangsdøren eller på trappen inn! Det anses som en bonus om man klarer å treffe "midt i blinken" – det kristne korset.

I USA særlig, er flere større jødisk-amerikanske kristushatende lobbyer virksomme (de jobber mot senatet og kongressen og de mange lovgivende komiteene) for å endre lover slik at Bibelen skal bli forandret (man vil ha bort alt som taler om at jøder stod bak korsfestelsen av Jesus og forfølgelser av Jesus-troende) – og man vil renske det amerikanske samfunn fra å holde åpne bønnemøter på ungdomsskolene og universitetene. Ikke vil de heller ha kristne bibelsitater på vegger eller andre symboler i offentlige rom. En av disse lobbyene, B'Nai – B'Rit ledes av en Abe Foxman, en riktig ugudelig babylon-jøde bosatt i USA. Han er stadig aktiv for å få kongressen til å vedta særlover som vil virke slik at da kan jøder anklage kristne for hets, om de taler om Jesus og korset osv.

Det er bare tidsspørsmål før liknende tilstander når frem til Skandinavia. Man vil ha Det nye Testamente bannlyst og gjort ulovlig til bruk i det offentlige rom!

Det er ikke sufferne som står bak, – ikke en gang humanetikerne (mange humanetikere har en respektfylt holdning til at det skulle finnes en Skaper...de er dog uenig i kristen forkynnelse og praksis, som vi jo vet om) – men

det er den jødiske lobby. (Jeg vet ingenting om de ca. 800 norske jøder i synagogen i Oslo, og om disse på noen måte driver antikristelig lobby virksomhet i stil med B'Nai B'rit og Foxman).

Det som staten Israels opprettelse har bidratt med hittil, er at den bekrefter ved sitt kristushat, at den definitivt er plattformen for han som Bibelen kaller Antikrist, som kommer og skal være Israels "messias" i endetiden. Disse er det som vil stå bak de vanskelighetene Paulus advarte imot, så vi kan jo regne Israel med som et "tegn" på den måten. Det skulle være tydelig og gjennomiktig for alle. Vanskelighetene skal oppstå før selve Antikrist kommer, og mens ennå menigheten finnes på jorden og kan bevitne dette. Hvilke – av alle grupper – er det som er vår tids store bråkmakere, om ikke nettopp sionistjødedommen? Det er deres nærvær som har provosert arabernes og palestinernes hevngjerrighet, og startet den onde spiral av hat, mord, opptøyer og hevn i Midtøsten. De som utad har skinn av gudsfrykt, men som forneker Kristus, – selve kraften i gudsfrykten.

KAPITTEL 5:

DEN FALSKE LÆREN OM AT MENIGHETEN SKAL OPPRYKKES TIL HIMMELEN

Jeg har omtalt den falske forkynnelsen om menighetens opprykkelse i nesten alle mine bøker. Men jeg finner at en god ting ikke kan repeteres for mye. Dermed synes jeg at dette emnet også hører spesielt godt med i denne lille boken, der vi jo tar opp endetidens tegn etc. i en bredere ramme.

Jeg vil prøve å ta de første ting først, og synes det er riktig da å gå rett på hvilken læreoppfatning som er rådende i største del av kristenheten i denne saken.

Dette er hovedpunktene som er gjennomgående med i nesten all

form for forkynnelse fra pinsekarismatiske predikanter i og utenfor selve pinsebevegelsen:

A: Det læres med støtte i 1. Tess. 4ff og 1. Kor. 15ff at menigheten er lovt å skulle opprykkes "Ved den siste basun" opp i skyer, opp i luften for der å møte Herren – og deretter farer man opp sammen med Jesus til selve himmelen der man skal oppholde seg mens en trengselstid raser på jorden, muligens med atomkrig mot slutten av denne tiden.

B: Det læres (med noe variasjon) at de troende i tiden før dette skjer, må sørge for spesielt å "Være rede" – og man tolker i visse trossamfunn inn Jesu lignelse om de 10 jomfruer, at de som "Er rede" blir rykket opp, mens de dårlige troende skal bli "Latt tilbake" – dette kommer for eksempel veldig tydelig frem i den pinserelaterte store bokserien, i Norge utgitt på Rex Forlag, og som av de fleste er kjent som "Latt tilbake serien". Man tolker i denne sammenheng betegnelsen om de fem dårlige jomfruene, som slike som likner "kirke-kristne" som bare er navnkristne og summariske uinteresserte medlemmer i diverse kirker og trossamfunn – også gjeldene bl.a. pinsebevegelsens medlemmer. Man må være "en brennende kristen for å sikre at man blir med i opprykkelsen". Det at lampene slukner hos de fem dårlige jomfruer, kan bety at de ikke er nok fylt med Den Helleige Ånd etc.

C: Tidsrommet der den troende skal oppholde seg i himmelen, er beregnet til å være syv år – den tid som trengselstiden totalt skal vare, ut fra bl.a. den profetiske telling av dager og år som vi finner i Dan. 9 med de sytti åraker – og der den tidsintervallet mellom den 69. og 70. årake, er den "parentes" av tid der menigheten opererer, nådetiden. Den syttiende åraken (7 kalenderår) tilsvarer trengselstiden på jord. Menighetens opprykkelse må derfor komme FØR den syttiende årake slår inn.

D: Når den syttiende årake i Dan. 9 er utløpt, kommer Jesus

ned fra himmelen og stopper ødeleggelsene i trengselens Harmageddon – og har da med seg bl.a. menigheten ned til jord, der de skal herske med Kristus i tusen år. Menigheten males dermed ut som en trosgruppe som skal først opp til Guds øverste himmel med Kristus, deretter returnere til jord for å delta i Guds Kongerike og styre med Kristus i verdensregjeringen hans ut fra Israel og Jerusalem.

E: Det må tillegges også at idet opprykkelsen skal skje, så vil alle de som døde i troen før denne tid, gjenoppstå fra graven (1. Kor. 15ff) og bli overkledd med et super-legeme, og disse gjenoppståtte døde vil rykkes opp sammen med de som var i live når det skjer.

Flere av disse detaljene blir diskutert og debattert i en viss grad i kristenheten, men her har vi det grove bildet som viser den "gjeldende læren" som er knyttet til håpet om at menigheten skal rykkes opp til himmelen før trengselstiden.

Dermed vil vi ta en gjennomgang av disse hovedpunktene for å granske hva Bibelen lærer, og hvordan man skal fordele Guds ord riktig i saken, slik at vi ikke gripes av saksforvirring.

Punkt A:

Opprykkelse av menigheten til himmelen før en trengselstid kommer over jorden, og en samtidig oppstandelse av de som var døde i tro på Kristus.

I flere av mine korte uttalelser i emnet ovenfor, har jeg anslått tonen allerede: En opprykkelse for menigheten er utelukket, ganske enkelt fordi disse ord aldri er gitt til, eller lovt til menighetens troende og den husholdning menighetens troende lever i. Paulus lærte frem disse bibelske vyer for den messianske menigheten i tiden med Apostelgjerningene, tiden da "Guds Israel" ble tilbudt Kongeriket, og lovt en Jesu gjenkomst ved Israels totale

aksept – som skulle innebære Herrens komme for å opprette Riket. Det fantes ikke noe som hette menigheten i vår forstand, – bare det vantro Israel og det troende "Guds Israel", de om hvilke Paulus sa: Bare den troende jøde, er en virkelig jøde. Bare den som har Abrahams tro er Abrahams barn. Det gjaldt ikke lenger bare med en fysisk omskjærelse, men hjertets omskjærelse ved tro. Det var på den tiden "jøde først, så greker".

Hedningen kunne bli velsignet med Israel. Uten Israel var det ikke mulig å få frelse, de måtte bli som jøder for å bli velsignet ihht. Skriftens ord. Dette var før Gud åpenbarte menighetens tid. Derfor finner vi også at denne tilbudstiden med Kongeriket, hadde Tusenårsriket som frelseshåp. Mens i menighetens tid finner vi bare himmelen der oppe hos Kristus, som frelseshåp (Ef. 1-2-3).

Opprykkelsen er ikke bare feiltolket til å gjelde menighetens husholdning, den er i det hele tatt feiltolket også i seg selv, uansett hvilken trosgruppe vi omtaler: Det er ikke en opprykkelse som tar de troende opp til himmelen: Den tar de troende med NED igjen direkte til Israel og eventuelt Jerusalem, som er sentrum i Kongeriket som skal komme.

Dette bevises kraftig ved selve den greske grunnteksten, som har på gresk parusia som kjerneord for å uttrykke det som skjer i opprykkelsen: Parusia er brukt der det tales om JESU KOMME NED TIL JORD for å sitte her og styre. Ordet betyr aldri å rykkes opp til himmelen, men uttrykker Jesu nærvær på jorden, med sine troende her nede.

Når Paulus lærer om disse ting i 1. Tess. 4 og 1. Kor. 15 så finner vi parusia, som brukes hele tiden når han peker på Jesu komme til jord. Og det er i dette parusia, at han sier at de troende først skal rykkes opp, dog sammen med disse som i nesten samme øyeblikket gjenreises fra de døde – og begge disse grupper ikles/ overkles et super-legeme som man

skal ha for å leve i Kongeriket på jorden i tusen år. Det dødelige skal bli oppslukt av det udødlige, sa Paulus, og da oppfylles det profetord som sier: Død hvor er din brodd? Død hvor er din seier? Gud være takk – døden er oppslukt til seier! Han peker på at denne hendelse er åpenbart i profetordet, noe som gjør det umulig at det kunne gjelde menigheten: Menigheten var aldri å finne i GT – det var en skjult hemmelighet i Gud fra før verden ble til! (Ef. 3, 1-9).

Men den frelsesgruppe som skal bli tatt opp i en opprykkelse og få legemet forvandlet, er Guds Israel, og deres frelse var alt åpenbart i GT, og ingen hemmelighet slik det nå var med menighetens ordninger ved Paulus.

Jesus og Paulus var samstemte i saken når apostelen tjente for Kongeriket – de talte begge om hans gjenkomst på samme måte:

JESUS: "Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte (Jesus troende jøder) fra de fire vindretninger, fra himmelens ene ende til den annen", Matt. 24,

PAULUS: "...brødre, når det gjelder vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling hos ham...", 2. Tess. 2, 1.

Paulus visste at det var den samme SAMLING HOS KRISTUS VED HANS SYNLIGE KOMME FOR RIKET, det gjaldt, og som var allerede fremlært før Jesus gikk til korset, slik vi finner i Matt. 24 der han taler om sitt SYNLIGE "PARUSIA" KOMME NED TIL JORDEN.

Verken Jesu ord fra Matteus 24, eller Paulus' ord fra 2. Tess. 2 har noe å gjøre med en såkalt "hemmelig opprykkelse av menigheten", slik dette formuleres av pinsekarismatikkens evangelister og pastorer.

Dette var tale om Jesu parusia: Hans fysiske komme ned til

jorden for å bli her i tusen år med sitt styre. Det er altså totalt, i dobbelt forstand, feiltolking av hva opprykkelsen innebærer. Man har trodd i all enfold at de som rykkes opp skal lande oppe i himmelen.

Men i realiteten er opprykkelsen bare for å samle og føre alle Jesus-troende for Kongeriket, ned i Israels land ved etableringen av det lovte Kongeriket! Og menigheten er ikke i det hele tatt verken lovt opprykkelse i skyer, opp i luften, eller å fare til himmelen via dette. Den skal enkelt og greit bare uforvarende tas like inn i det himmelske med Kristus, idet Gud avslutter menighetens tidsalder. Menigheten skal ikke høre høye røster, basunklang, bli løftet opp av Guds engler, høre Jesu bydende røst ved den siste basun etc. Dette var ting som bare hører det troende Israel til, i den tid da ikke menigheten er å finne på jord. Det gjaldt den gang før menighetens tid, – vi leser om dette i Apostelgjerningene. Og det skal igjen bli lovlig anvendbart idet menighetens tid opphører, og Gud kaller på ny frem Israel.

Det er i dette ærendet vi finner at både Jesus og Paulus lærte at troende skal rykkes opp ved en basun som lyder, ved englers hjelp og medvirken – med "høyt rop og ved den siste basun" lærte Paulus til tessalonikerne – da skulle alt dette skje at Jesus skal SAMLE de troende, kalt utvalgte, og føre disse ned til Israel der de alle lander. Filip fikk en liten "reminder" – han ble rykket opp av Guds kraft, og ført omtrent 40 kilometer nordover, til Cæsarea, etter episoden med hoffmannens dåp i Apg. 8.

Slik skrev Paulus til Tessalonikerne, 1. Tess. 4, 14-18:

"For så sant vi tror at Jesus døde og oppstod, så skal Gud ved Jesus også føre dem som er sovnet inn (døde), sammen med ham. 15: For dette sier vi dere med et ord av Herren (ord: Det er GT Paulus her viser til): Vi som lever og blir tilbake inntil Herren kommer, skal aldeles ikke komme i

forveien for dem som er sovnet inn. 16: For Herren selv skal komme ned (parusia, gresk) fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først oppstå. 17: Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren (i Kongeriket på jord, ref. parusia). 18: Trøst da hverandre med disse ord."

Alle de ord Paulus her har skrevet ligger under det overklingende ord og uttrykk, parusia på gresk, som betyr: Å være tilstede i egen person. Det er dette som avstenger enhver mulighet for at noe av dette gjelder en bokstavelig talt himmelferd med landing i himmelen. Det er bare tale om at Herren og de han rykker opp med seg, sammen skal landes ned i Israel og der leve i Kongeriket. I denne sak har pinsekarismatikken med alle dens forgreininger tatt 100% feil i sine utlegninger. Menigheten er ikke involvert overhodet.

Det er samme støtte for dette å finne i 1. Kor. 15ff. Det er unødig å ta de ord opp i detalj – for der er også parusia brukt, og vi vet at det har å gjøre med etableringen av Kongeriket på jord, det som var lovt det Israel som ville ta imot Messias. Paulus bare dveler noe mer ved de dødes oppstandelse opp fra gravene, før han kopler dette med overkledningen med et super-legeme for å gå inn i Kongeriket på jord og leve der i tusen år. La meg også få skyte inn i sammenhengen dette underlige og ubibelske begrepet som i allfall hos pinsevevne kalles for Paradis. Dette er en lære som skulle godtgjøre at de som er døde i Kristus, befinner seg i en himmelsk slags tilstand som kalles Paradis, uten noe eget legeme, og venter på å kalles ned til lufthimmelen ved Jesu opprykkelse av menigheten og via dette endelig fare opp til himmelen ikledd et nytt superlegeme.

La meg f. eks. sitere fra pinsepredikant Willy H. Torps bok "Framtiden i profetisk lys" utgitt på Rex Forlag – ISBN

nummeret er 82-7388-780-4 for de som vil søke i biblioteker. Torp var kjent som en habil og stødig Jesus-elskende pinsepredikant som var høyt respektert i menighetene og også utenfor bevegelsen. Jeg kan ikke tenke annet enn at Torp hadde en integritet som aldri fortjente å bli tatt under tvil. Hans bok vil jeg vel karakterisere som et meget godt snitt og uttrykk for hva hovedstrømmen av pinselærere stort sett forkynner, lærer og tror. Hans bok er således representativ å sitere fra hva gjelder troen på en mellomtilstand for de som døde i kristustroen:

Fra side 107 – under avsnittet "Jesus kommer – hva skjer?":

"Derfor oppfatter vi at over Jerusalem skal det store samlingspunkt bli når Jesus kommer i luften. Hans signal når først og fremst inn til Paradis, der hvor alle de døde i Kristus er. Uttrykket – døde i Kristus – betyr ikke at de er livløse i Paradis. Ingen mennesker er livløse eller ubevisste der de er bak død og grav. Å, nei, de er lys våkne alle som ved Guds nåde er samlet der i deres oppholdsted som er Paradis. Apostelen henviser til en opplevelse for fjorten år siden. Han ble rykket inn i Paradis og hørte usigelige ord, som det ikke er tillatt for et menneske å tale. 2. Kor.12, 1-4. – – – Menighetens største antall er i Paradis, og de venter på den store Kristi dag. Av hvilken grunn kan det være? De er der uten legeme, derfor ser de fram til dagen da de skal få sitt nye herlighetslegeme."

Dessverre er det ikke slik. I NTs verden, finner vi bare at det er demonene som kan finnes uten legeme – aldri vanlige døde troende – ikke i noen tidsperiode i bibelhistorien.

Jesu ord på korset til den troende røveren: "Sannelig sier jeg deg, i dag skal du være med meg i Paradis" – er blitt helt feil oversatt.

Dette blir vanskelig hørt i kristenheten, nettopp fordi trossamfunnene beskytter seg selv og sin læreoppfatning ved

en "gjerdets skillevegg" – bevegelsens lærevedtak og tradisjon. Denne settes over Bibelens eget ord i mange saker. Ikke i teorien eller "på papiret", men når man konfronterer en bevegelse for å ha ført feil bibellære, så praktiserer man å tviholde på bevegelsens lære, framfor å være åpne for at noen kunne ha rett imot bevegelsens fastlagte tolkinger.

Nemlig: Jesus sa ikke det vi tenker at han sa. Setningen er feil oversatt. Det skal stå: *Sannelig sier jeg deg i dag: Du skal være med meg i Paradis (...når jeg kommer i mitt Rike, dvs. ved sitt komme til Israel for å starte Kongeriket) – noe som ofte er sammenlignet med et jordisk Paradis!*

Edens hage er et bilde på hvordan det stort sett vil bli i Tusenårsrikets tid...det er Riket som er Paradis i Jesu ord til røveren! Det er på jorden, ikke i himmelen. Røverens ord blir ofte glemt: "Jesus, kom meg i hu NÅR DU KOMMER I DITT RIKE". Dette rike er ikke det oppe i himmelen, men det Kongerike som røveren hadde hørt at Jesus og hans disipler hadde forkynt her nede på jord, i Israel, før røveren ble arrestert, og både han og Jesus korsfestet. Jesus svarte selvsagt i den samme ramme av åndelighet og forståelse som røveren hadde ment med sitt spørsmål. Røveren skal, fordi han trodde, oppleve sin oppstandelse idet hans liv vil bli (nå, etter at Israels Kongerikes tilbud ble lagt vekk pga. jødernes ondskap) åpenbart med Kristus i herlighet i henhold til det løfte menigheten har (Kol. 3, 4).

Det er under menighetens anliggende alle de døde kristustroende vil få sin oppvekking i det himmelske.

Paulus ville heller være hos Kristus – ja, selvsagt. Han kunne godt tenke seg at opprykkelsen alt skulle vært overstått, og han var blitt ikledt dette lovte super-legeme som var lovt de som ble tilbudt Kongeriket. Men han ville heller tross dette, óg mene det var nødvendig å ennå en stund betjene de troende i tiden. Paulus' ord om et himmelsk

Paradis er også riktig, fordi der hvor Jesus er, er det absolutt berettiget å kalle stedet et Paradis. Paulus kom ikke inn i dette "paradis" som død – han var levende, og han visste ikke selv om han var i eller utenfor sitt legeme. Men dette er i vår tid ved Faderens høyre hånd i de øverste himler. Det er dit menigheten blir tatt rett inn når tiden for menigheten er omme. Det er helt ubibelsk å si at en død kristen er i en form for liv og ved en bevissthet i et paradis, uten legeme. Et menneske kan ikke være i eksistens uten noen form for konkret legeme. Her kommer ordet fra en av profetene heller til anvendelse: "Den døde kjenner ingenting". Dette er i noen engelske bibler også oversatt: "The dead knows nothing", de døde vet ingenting. Job 14, 10 sier:

"Men når en mann dør, så ligger han der. Når et menneske oppgir ånden, hvor er han da?"

1. Tim. 6, 16 sier alt: *"Han som alene har udødelighet og som bor i et lys dit..."*. Bare Gud har et uavbrutt liv!

Hvorfor? For det å være død, er å være helt borte og egentlig ikke være i eksistens. Men, jo, man "eksisterer" som død – en som ikke har noe bevisst liv eller legeme i døden, – han "eksisterer" i Guds hjerte og tanker, og én dag skal enhver troende som er død bli vekket opp av Gud til den form for tilværelse som hører med til dette menneskes sfære: Liv og herlighet med Kristus i himmelen, men ingen vantro oppvekkes igjen, og er fortapt på grunn av kristusfornektelse og vantro til tross for at frelsen er blitt bekjentgjort for ham. Det er derfor at Bibelen så ofte bruker – rettelig – ordet "innsovnet", "hensovet" osv. Job 7, 21 er realistisk:

"...for nå må jeg legge meg i støvet. Når de leter etter meg, er jeg ikke mer."

Den døde kristne betraktes av Gud som en som sover – fordi

Gud en dag skal vekke ham. Hvis man sover, så har man absolutt ikke noe bevisst liv. Man kan maksimalt henfalle til drøm eller mareritt, eller man har ingen av delene, men bare sover godt. Lignelse med søvn er rettelig også i forhold til å dø, fordi det er jo den Allmektige Gud Herren vi snakker om. Så hvis det nå skulle finnes et Paradis, slik pinselæren innestår for, – da har vi foran oss et regulært soverom!

I 1. Kor. 15 lærer Paulus om at det skjer oppstandelse/opprykkelse/overkledning ved den siste basun, og det er den basunen Paulus og kunne lese om i Åpenbaringsboken (boken ble skrevet da Johannes var i sin beste alder i år 40, mens den gale Caligula var keiser og hadde sendt mange jøder til steinbruddene på Patmos. Han skulle ha stein for å lage "gudestatuer" av seg selv for å sette opp i de forskjellige provinsene, også i Judea og templet i Jerusalem. Han ble styrtet i år 41 ved Claudius, som løslot fanger fra Patmos. Historien om Johannes som eldgammel er helt feil vedr. Patmos) om de syv basuner. Når vi leser om den siste av disse så står det om Kongerikets opprettelse og at Messias Jesus er den som skal regjere:

"Og den sjuende engel blåste i basunen. Og høye røster ble hørt i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden tilhører nå vår Herre og hans Salvede, og han skal være konge i all evighet (gresk: aion, som er tidsalderen med tusenårsriket)". Åp. 11, 15.

Dette er veldig overens med 1. Kor. 15 – der Paulus nevner bydende rop (høye røster) og den siste basun. Det er verdt å merke seg at Åp. 1, 1 viser også tydelig at boken var skrevet direkte til apostlene, Guds tjenere og Johannes' medtjenere. Disse var nesten døde alle sammen på den tid man tradisjonelt mener at Johannes skrev Åpenbaringsboken, cirka år 97-99 e. Kr. Men denne feiltesen har uteglemt den romerske historie, som forteller at keiserne ikke lot eldgamle skrøpelige svake menn slite i steinbruddene, men de

tok for seg av godt arbeidsføre menn – nettopp fordi at hensikten var å bli kvitt tidspress. Det måtte gå raskt. De skulle ha finere stein bl.a. til deres sykelige opptatthet rundt seg selv og den prakt de lot sine hus og palasser oppføres med. Dette i tillegg det helt essensielle som jeg nevnte med at Åpenbaringsboken hadde adressater som skulle lese verket: Apostlene og de messianske forsamlingenes eldsteledere!

Som nevnt, de fleste var døde på den tid som man tillegger Johannes å ha skrevet boken. Boken er en bok skrevet for Guds Israel med deres proselytter, og ingenting i den har noe med menighetens tid å gjøre. Det er Israel og atter Israel.

Den taler om Israels gjenopprettelse og "ny-fødsel" gjennom trengselsveene og under Antikrists terror. Som blir avbrutt når Jesus kommer for å redde den rest av jøder som har overlevd trengselen, og "...holdt ut inntil enden...".

Punkt B:

Dette å måtte være rede, og at bare de som er det vil bli tatt med til himmelen.

En slik lære er ren elitisme og et klasseskille blant troende i vår tid, når det anvendes slik det dessverre blir gjort. Man får – stikk i strid med nådeevangeliet – et "Vi" og "Dem".

Vi som har fikset det og sikret oss, og dem – disse forsofne uinteresserte slappe frafalne kristne som ikke er fylt med Ånden osv. Det er om å gjøre å finnes i fullt arbeide (et lovisk sinn faktisk) for Kristus når han skal rykke menigheten opp, ellers vil man bli latt tilbake og må gjennomgå trengselen og atomkrigen! Dette er en farlig, avsporet, deprimerende, diskriminerende elitelære som ikke skulle ha noen plass i menighetens husholdning med den frie nåden. Det fremsettes faktisk som om troen ikke er nok.

Man må ha noe mer enn bare den tro som gjorde at Gud satte oss med Kristus i det himmelske.

Og slike tilleggskrav er komplett ubibelsk. Det er helt ufattelig at ellers så sindige predikanter, tillater slikt sludder å få feste seg i en.

Stakkars alle kristne som i oppriktighet har gått på en slik smell, og levd i årevis under denne terror-ideen: Jeg kan gå glipp av himmelen dersom jeg ikke er på topp når Jesus kommer! Det er en helt misforstått tanke hele ideen om opprykkelsen – og misforståelsen og forkludringen av Guds ord blir komplett når slik vrang forståelse får lov å feste seg i kristen lære. Jeg gir det et stort FY! – det fortjener denne avsporete og falske trusselen. Kast alle "Latt tilbake" bøkene. Det er verdiløse endetidsfabler, selv om forfatterne i USA har blitt rike på å spre villfarelsene sine.

En slik elitelære er helt fraværende når vi leser Paulus' lære til menigheten i Efeserne og Kolosserne – der er det Gud i Kristus som i sin overveldende godhet til oss har velsignet oss allerede med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus, vi er hans arvinger til himmelen og til pris for hans herlighet i Jesus Kristus – vi har fått fyllden av Kristus, han som fyller alt i alle – vi er satt med Kristus i himmelen – vi var til og med utvalgt i Kristus før Gud la verdens grunnvoller. Vi er beseglet med den Hellige Ånd alt idet vi kom til tro, og Ånden er pantet og innseglet (billetten) på vår arv og frelse i himmelen.

Vi bes riktignok holde oss fra denne verdens typiske urenheter og leve gudfryktig i den nåværende verden, – men det er Guds NÅDE som gjør jobben, ikke våre flotte anstrengelser. Vi bes ikke ta oss sammen, for å være rede. Paulus ber ikke sine tilhørere i menighetens tid om spesielt å være rede, men han sier i Kol. 1, 23 bl.a. :

"...om dere bare BLIR VED I TROEN, grunnfestet og faste, og ikke lar dere rokke fra det håp som evangeliet gir..."

Det er essensen av det vi må ivareta: Vi tar vare på troen på Kristus, og lar oss ikke bevege bort fra denne troen. Med andre ord, vi går ikke bort etter å ha snudd på femøringen og blitt ateistiske humanetikere osv. Dermed er vi alltid frelst uansett ytre omstendigheter. Et frelst liv er et rede liv.

Og en dag skal vi åpenbares med Kristus i himmelen, plutselig tas vi rett inn hos ham (Kol. 3, 4).

Punkt C:

Tidsrommet og tiden for opprykkelse er knyttet til profetier om Israel og særlig de 70 åraker i Dan. 9.

Dette punkt kan jeg bare behandle ganske kort, fordi det jo kan stemme, selve tidsberegningen/tidsfordelingen. Trengselen vil være i den 70. åraken, som ender med at Herren kommer. De sytti åraker var gitt for å peke på at det messianske Riket skulle komme etter at en rekke detaljer om Jerusalems gjenoppbygging i tiden var foretatt etter det babylonske fangenskapet. Daniel ble brukt for at jødene skulle bli bevisste på at de skulle dra hjem etter 70 års utlendighet. Men midt oppe i alt dette, kommer Herrens engel og legger ut endetiden for Daniel og lar Israel slik få telle opp sytti åraker ($70 \times 7 \text{ år} = 490 \text{ år}$) som skulle løpe før Riket kom.

Mens de øvrige åraker ramses opp fortløpende, lar Daniel den syttiende åraken bli stående for seg selv.

Det er fordi at man fikk Messias' død i slutten av den 69. åraken (påskan år 32) når man tallet opp år fra og med at Kyros ba jødene dra tilbake. Man mener at denne befaling om å bygge Jerusalems mur ble lest opp i år 445, men det diskuteres. Dette ble oppfylt som vi leser i Esras bok og

Nehemja. Jødene kom i tre puljer (aliaer).

Bare 10% av babylon-fangene reiste hjem, de resterende overveldende 90% var ulydige mot Guds vilje – og derfor kom de under risiko for full utslettelse slik vi leser om tre generasjoner senere: Esters bok og nesten-katastrofen med Hamans komplott. (Gud måtte overstyre alt fra himmelen, slik han gjør i vår tid med de ulydige jødene – mens de lider forbannelsen i 5. Mos. 28).

Men i og med at den syttiende åruke står for seg selv, alene, så betyr dette at det er et tidsglipp mellom disse to siste årukene – og dette tilsvarer den tid som menigheten er i virksomhet. Den dag menigheten tas ut av tiden, begynner den syttiende "alene-uken" – som er syv år før Messias Jesus kommer fra himmelen, – og den begynner med at Elias kommer ned og kaller opp Israel, i det ærend å tilby dem Kongeriket via den trengselstid og straffedommer som er profetert og som jeg alt har omtalt.

Det er bare det faktum, at alle ting i GT er utenfor menighetens anliggende. Vi finner ikke menigheten selv, eller bilder og eventuelt profetier om menighetens ve og vel behandlet i GTs skrifter. Det var holdt hemmelig fra før Gud skapte verden – og ble ikke åpenbart før Israel ble satt tilside av Gud gjennom Paulus' embete i år 62 i Rom, Apg. 28, 25-28.

Det ble slik at bare Paulus ble gitt hovedansvar for å få kunngjort denne nye nådegunst til alle mennesker. Alt før denne tiden (år 62) var kun for Israels Kongerike under Den nye Pakt i Jesu blod – en pakt som skulle avløse Den gamle Pakt, sinaipakten som Paulus kalte "bokstaven som slår i hjel" og "dødens tjeneste". Den nye pakt for Israel skulle forløse dem fra synder begått da de ennå hadde vært under den gamle pakten og Mose lov: Kristus oppfylte lovens krav og gav de troende Ånden slik at Guds lov nå ble oppfylt ved Åndens iboende kraft (Rom. 8, 4; og 3, 31; Apg. 13, 38-39).

Dette var profetert av Jer. 31, 31-34, og Hebr. 9, 15 stadfester at det faktisk var denne pakten som var gitt de troende i jødedommen under apostlenes tid.

Hebreerbrevet antyder at pakten så tidlig, faktisk før selve Kongeriket var en realitet, var å anse som ".en forsmak på den kommende tidsalders (gr. Aion) krefter" (Hebr. 6, 5). Da vet vi og at dette aldri kunne ha vært menigheten – for vi har aldri levd under noen av Israels pakter, borgerrett eller forordninger og bud. Vi var uten Gud og uten håp, vi var gjort ville helt siden fallet ved Babels tårn og det opprør for hvilket Gud måtte spre verden ut i mange tungemål (Ef. 2, 12).

Før åpenbaringen av hemmeligheten kom til Paulus i år 62, hadde han vært hele sin frelste tid "Tjener for en ny pakt" (2. Kor. 3, 6-11). Den nye pakt kunne aldri være for menigheten, for den var gitt – sier Hebr. 9, 15 – for å FORLØSE ISRAEL FRA OVERTREDELSER GJORT DA DE VAR UNDER DEN GAMLE. Vi hedninger var på utsiden av gjerdets vegg!

Når vi blander løfter og ordninger gitt spesielt til Israel for Kongeriket, med nådetiden for menigheten – hemmeligheten som var skjult fra før Gud skapte noe – så er resultatet mye forvirring, misforståelser og dessverre direkte vranglære og helt feil disponering av evangeliet i forhold til hva dets innhold er for den troende.

Punkt D:

At menigheten skal tilbake til jorden etter syv år i himmelen, for å være med Kristus i tusenårsrikets tid.

Dette har jeg stort sett berørt i og med alt jeg har sagt til nå – for jeg har vist tydelig fra Bibelen at opprykkelsen er feil forstått – man har gått glipp av den realitet som det greske ord parusia står for, og som Paulus bare brukte i omtale av Jesu synlige komme for å stifte Kongeriket i Israel.

Opprykkelsen gjelder dermed så absolutt ikke noen ferd inn til himmelen, den gjelder kun at Jesus samler alle troende jøder og proselytter som har overlevd trengselstiden, tar dem med fra hele jordens fire vindretninger og lander alle ned i Israel samtidig med seg selv. Englene er med og utfører denne samling av de utvalgte. Det går knapt an å misforstå noe bibelbegrep så grundig og gjennomført, slik som i tilfellet med opprykkelsen. Det er så langt bort fra realitetene som man bare kunne komme. Bibellæren blir en total katastrofe den tid man ikke makter å skille Israel fra menighetens ting. Israel skal inn i Kongeriket på jord, men menigheten skal inn i himmelen – og dette siste er selvsagt en større giv enn det jordiske. Jesus lovte sine troende venner i Israel at de skulle være regnet som "salige, for dere skal arve jorden", og talte om Kongeriket for Israel. Ikke himmelen.

Punkt E:

At de som oppstår og opprykkes i hht. 1. Kor. 15 skal få et super-legeme og gå inn i Riket (ikke i himmelen) og leve i tusen år der.

Dette er i og for seg helt riktig – men det gjelder altså ikke menighetens troende. Vi skal ikke inn i Riket, men til den høyeste himmel der Kristus er. Det er ikke noe som heter Kristi komme for menigheten, men det er menighetens komme til Kristus.

Mange, ja de aller fleste, er uten god nok kunnskap og innsikt i hva det innebærer å være i Tusenårsriket.

Man har tatt så alt for lett på dette, og er helt utenfor evne til å trekke rette konklusjoner. Rikets ordninger og tilstand innbefatter mange ting som ikke noen av oss er vant til å forholde oss til:

I Riket skal folk oppleve at menneskets dager blir som treet, slik Jesaja profeterte. Om en person dør som synder,

så er han å regne som ung dersom han dør 100 år gammel.

Riket er ikke en evighetstilstand med himmelske legemer. Det er samme klasse legeme som menneskene før vannflommen, og noen også etter flommen opplevde. De levde i opp til 969 år (Metusalem) – og etter flommen ebbet den jevne levetid ut. Moses ble 120 år, og Abraham, som levde 430 år tidligere, ble omkring 175 år. Ikke verst når vi tenker på hans strevsomme ferd i ødemarkene frem til Kanaan – og så tilbake til Karan, for å finne en kone for Isak etter å ha begravd Sara i Hebron i Kanaans land.

Synde arven har tatt så kraftig på og reversert menneskets levetid i hht. Guds vilje. Men dette skal stilles inn på ny (NB: Jeg tror dette blir en spesiell velsignelse bare for Israel og ikke i hele verden), og det skjer ved at Gud lar et super-legeme – en mirakelforvandling – finne sted slik at folk i Riket vil leve hele Rikets tid. Å dø som 100-åring er en straff for vedholdt synd og trass mot Herrens bud.

Da forstår vi og at det ikke er et evighetslegeme Paulus taler om i 1. Tess. 4 og 1. Kor. 15, men maks et legeme som har beregningsvarighet til omkring 1000 år.

Og dersom noen overtrer budene for alvorlig, kan Gud fjerne den overnaturlige faktor, og dermed dør man som en synder allerede som 100 åring, – på den tid er det å dø "som en ungdom".

Profetene som har talt om livet i rikets tid – forteller at ingen skal oppleve krybbedød og død av diebarn, og de skal få se alle sine barn, barnebarn, oldebarn og tipp og tipp tipp olderbarn osv. – leve opp. Det blir et Kongerike der det blir alminnelig med dynastier: Storfamilier, som alle lever under Kristi beskyttelse og tilstedeværelse. Kanskje vil da overhodene i slike storfamilier bli mindre konger over sine landområder innen Rikets domene – og dermed forklares også dette at Kristus i Riket skal være kongers

konge, og herrers herre (1. Tim. 6, 15).

Jeg tror personlig at det er først og fremst innen jødedommen at det vil være underkonger (Herrer, eller på engelsk, Lords).

Som da igjen på Kristi vegne administrerer ut Rikets justisvesen og samfunnsreguleringer osv. – beskatning og politi etc. etc. – og alltid vil Kristus selv i Jerusalem være den som har sluttordet i alle saker og avgjørelser. Han skal slå jorden med sin munns ris og drepe den ugudelige med pust fra sine lepper (Jes. 11, 4).

Det blir som da Peter talte ord på Åndens inspirasjon, og Saffira og Ananias døde i tur og orden for synd og opprør og pengegriskhet (Apg. 5ff). Intet vil unnsnippe hans skarpe øyne og ingen vil klare å sno seg unna den rettmessige straff for overtredelsene.

Men den som omvender seg og bekjenner sine feil, vil bli spart og må sone mildere straff enn den som lyver imot Herren og dør. Dersom Ananias hadde bekjent sin grove synd da Peter konfronterte ham, ville han antakelig fått leve – dog under en eller annen form for bot, eventuelt en midlertidig utestengelse slik som da Paulus overgav grove syndere til Satan, for at de skulle erkjenne og omvende seg. Men Ananias løy for Den Hellige Ånd, og døde øyeblikkelig.

Det blir som i Jes. 12, 6 – folket vil tiljuble Jesus av hjertet, og hele nasjonen vil fryde seg og si "Stor er Israels Hellige (Jesus) midt iblant dere!" I stedet for slik det er i vår tid: De forbanner og spotter og taler styggheter imot Jesus Kristus. I pakt med deres to løgnbøker (to bokverker) Talmud og Zohar.

Da anser jeg emnet med opprykkelsen for å være belyst godt nok, til at leseren må forstå at denne lære er ubibelsk. Menigheten skal ikke opprykkes. Den skal heller ikke oppstå fra gravene og ikles et super-legeme og gå inn i Kongeriket.

Menigheten har de himmelske løfter, og følger Paulus' råd til seg: Ha ditt sinn vendt mot det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd i himmelen, og ikke til det som er på jorden. Menigheten skal bli åpenbart med Kristus i herlighet, i himmelen. Den får en himmelsk oppstandelse og et himmelsk evig liv. Kol. 3, 1-4.

KAPITTEL 6:

FALSKLÆREN OM AT ANTIKRIST SKAL HERSKE I HELE VERDEN

Nettopp fordi man i kristen endetidsforkynnelse ikke har maktet å forstå at trengselstiden gjelder Israel på grunn av deres forkastelse og hat mot Kristus, så har man drasset med seg personen Antikrist som en som skal herske og terrorisere hele verden.

Man har glemt at Bibelen kun sier at han skal gis overmakt i en periode – over "de hellige" – det er de messianske martyrer i den store trengsel i Israel. De har glemt at Bibelen sier at Antikrist (som er en falsk messias for jødene) ikke skal sitte i FN, eller i Kongressen, eller i Det britiske Underhuset, eller Buckingham Palace – men han skal ta seg til rette og sette seg i templet i Jerusalem. Det tredje tempel som skal bygges opp av babylon-jødene (sionistene) der de vil innsette sin Kabbala-messias.

Den samme slags messias som de tre astrologene trodde var blitt født i Betlehem; for å se om Jesusbarnet var denne lederen de hadde "sett i stjernene". Vismennene tok helt feil – det var ikke kabbala-messias (Antikrist) som den fariseiske jødedom hadde ventet på, men det var Guds Sønn – som kom og fordømte hele fariseismen med all dens trolldom, stjernetyding, og satanisk råttene gudelære.

Den falske jødedommen, den som var frafallen fra Gud Jehova og fra Moses og Toraen, ble den bevegelsen som stod bak korsfestelsen av Jesus.

Den fikk sin renessanse for alvor, da FN utdelte Israels mandat i 1948, der gudløse og antikristelige sionister kunne befeste sin posisjon, og samle seg mot Guds vilje, og imot Kristus som en nasjon. Denne Ny-fariseismen – basert på babylonfariseernes lære i Talmud og Zohar – er det som er i ferd med å legge siste hånd på Antkrists plattform, slik at han snart kan tre frem og sette seg i et nybygget tredje tempel i Jerusalem.

Noenår gjenstår...men det går imot den tiden, det er ikke mulig å reversere dette.

Den allerede nevnte bokserien som en normalt kaller for "Latt tilbake" – fra Rex Forlag, er jo opprinnelig forfattet av to amerikanske pinsepredikanter, Tim LaHaye og Jerry B. Jenkins. Flere av utgivelsene er oversatt av Oddvar Nilsen (redaktør for Korsets Seier, pinsebevegelsens hovedorgan og ukeavis).

Bøkene er gjennomsyret av det jeg kaller en "salig antikristforvirring" – man fremsetter hendelsene i et globalt perspektiv, og som ikke minst involverer USA – og nettopp derfor er flere av hovedpersonene amerikanere.

Hele bokserien hviler på en helt sviktende grunnmur: Falsklæren om at **1.** Antikrist skal regjere i hele verden i trengselstiden. **2.** Trengselstiden kommer til hele verden – med fare for full atomkrig. **3.** Serien lærer at det skal finnes kristne i menigheten som på grunn av dårlig livsførsel etc. blitt latt tilbake i trengselen, mens "eliten" av troende blir rykket opp før trengselen.

Og igjen vil jeg si: Stakkars alle kristne som tror på dette avsindige hjernespinnet! Alt er en oppdiktning basert på helt feilslått bibellesing og feilslåtte profetiske beregninger. I tillegg er det innsneket – bevisst eller ubevisst – mye jødisk mystisisme, for eksempel en slags engel som de kaller for Anis – og de har med på sin side en

troende rabbiner, Tsion (avledet fra sion) som fremstilles som en helt. Antikrist selv, har fått fantasinavnet Nicolae Carpahtia – og regjerer verden ut fra Ny-Babylon koplet også mot Bagdad i Irak.

Det hele er en salig røre...javel: Det er lov, mener man blant forfattere, å la fantasien løpe løpsk i frihetens og det frie ords navn. Men når man lar den løpe fritt i Herrens navn, da sier jeg stopp.

Dette må man la seg tøyte vekk fra. Den vanlige kristne bibelleser vil la seg rive med, uten å tenke at det hele er en komplett villfarelse. Ved å tro på sprøytet i "Latt tilbake" serien, blir man helt ubevisst sin egen åndelige terrorist. Man tar inn all verdens skrekksener, forfølgelser, atomkrig og død. Og verst av alt: Oppriktige pinsevenner og andre kristne tror på sprøytet. De verken kan eller vil innse at alt sammen er en menneskelig science fiction fremstilling, helt ute av kurs. Bokserien ble også til en film i USA, der Nicolas Cage spiller helterollen.

Men i USA finnes det mange kristne innen samfunnene som har gått ut på nettet og i mange kristne TV-kanaler, og protestert mot vrøvlet som fremsettes i bokserien.

Bare bruk søkeordet *Left Behind* – og du får opp en masse motforestillinger til denne serien. Noen er ganske beske og litt hatske, andre er mer avmålte og sindige, – men de fleste tar skarp avstand fra endetidspekulasjonene som fremsettes.

Hva sier Bibelen om Antikrist – skal han regjere hele verden i en gitt periode?

ANTIKRIST I JESU LÆRE

Jesus taler om en antikrist-messias som skal komme til den babylonske fariseismen, og bli akseptert. Han relaterer denne falske messias til seg selv, på den måten at det vil

være en forførelse bort fra den sanne messias: Jesus Kristus.

Joh. 5, 39-43 (refs av fariseerklassen) :

"Dere gransker skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg. 40: Men dere vil ikke komme til meg for å få liv. 41: Jeg tar ikke imot ære fra mennesker. 42: Men jeg kjenner dere og vet at dere ikke har kjærligheten til Gud i dere. 43: Jeg er kommet i min Fars navn, og dere tar ikke imot meg. Kommer en annen i sitt eget navn, ham vil dere ta imot!"

Den messias-konge som fariseerne ventet, var den som var fremsatt i Zohar-overleveringene, en verdensleder av mystisk opprinnelse som skal lede den overhøye superrasen, jødene, i et globalt herredømme idet overrasen skal utrydde alle hedninger, for de er bare dyr.

Den som har litt innsikt i Talmud, men særlig Zohar (Kabbala) vet om dette. Moses og profetene talte om en kommende Messias konge – den rette Messias, Jesus. Men i Talmud og særlig Zohar, finner man en falsk messias: Det er Antikrist. Dette er den messias Jesus talte om da han refset fariseerne.

I Joh. 10, 7-11 fremsetter Jesus i sin lignelse – seg selv som døren, det vil si den gode hyrden, Messias, – og dernest advarer han mot den onde hyrde, Antikrist:

" Jesus talte da igjen: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Jeg er døren inn til fårene. 8: Alle de (falske messiaser) som er kommet før meg, er tyver og røvere. Men fårene hørte ikke på dem. 9: Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst. Og han skal gå inn og gå ut og finne føde. 10: Tyven (Antikrist) kommer bare for å stjele og myrde og ødelegge. Jeg er kommet for at de (Israels troende) skal ha liv og ha overflod. 11: Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene."

Ikke bare taler han om at det kommer en tyv som dreper og ødelegger – en falsk hyrde og messias – men han viser her til det jordiske Kongeriket som var lovt ved profetene. Og hvem er det Antikrist kommer for å stjele (bort fra Gud) – annet enn jødene, innen Israel? Og hvem er det som skal bli myrdet og ødelagt? Jo, jødene, særlig de som tror Jesus i trengselstiden. Blir dette i hele verden? Nei, det blir innen Israel, der Antikrist vil sette seg i templet og begynne rå forfølgelse mot de jødene som tror at Jesus er Messias, og prøve å drepe dem.

De nekter å ta på seg merket i pannen (Remfans stjerne, heksagrammet som er i Israels flagg – som har okkult tallverdi 666), og det blir mange, minst de 144000 vi ser i Åp. 7 og 14. Antikrist vil prøve å brenne Jerusalem, OG LYKKES – se Åp. 17 og 18ff. Han vender seg mot Israel, som er Babylon den store skjøgen i endetiden, og særlig Jerusalem og vil sammen med sine ti partnere ødelegge Israel og Jerusalem fordi jødene begynner å protestere mot budet om å tilbe ham i templet (se også 2. Tess. 2 ff).

Det er under den ekstreme ugudeligheten i Antikrists regjeringstid i Israel, at Guds Ånd stempler Jerusalem for å være "Egypt og Sodoma" – Åp. 11, 8. Vi vet at dette er Jerusalem, for det står at det var der Jesus ble korsfestet.

ANTIKRIST I DANIELS LÆRE

Om denne drapsbølgen mot de troende jøder er det at Daniel fikk lære av engelen, i Dan. 8, 23-25 – som forteller:

"I den siste tid av deres herredømme (det sionistiske fariseiske Israel som ble etablert 1948), når overtrederne har fylt sine synders mål (frafallet og hatet mot Kristus), skal det stå fram en konge med frekt ansikt og kyndig i onde råd (Antikrist). 24: Hans makt skal bli stor, men ikke ved hans egen kraft. Han skal gjøre fryktelig stor skade og ha framgang med alt han foretar seg. Mektige fyrster og de

helliges folk (de Jesus-troende jøder) skal han ødelegge. 25: Fordi han er klok (slu, listig), skal hans svikefulle framferd lykkes for ham. Han skal opphøye seg i sitt hjerte. Mange skal han ødelegge i deres trygghet. Ja, mot fyrstenes fyrste (Jesus Kristus), skal han sette seg opp, men uten menneskehånd skal han bli knust (se Dan. 2, 44; 1.Tess. 5, 3).

I Dan. 9, 27 – i forbindelse med profetien om de sytti årukene som jeg alt har nevnt, så ser vi at trengselstiden rammer Israel, og ikke hele verden. Antikrist gjør en pakt med Israel for "en uke", som er de samme syv år som trengselstiden totalt vil bli. Men han setter seg i det tredje tempel, et fariseisk sionist tempel, og avbryter den gjenopptatte dyreofringen, og forlanger nå å bli tilbedt som Gud. Paulus' ord i 2. Tess. 2, 4 blir oppfylt.

Når kristenheten i vår tid, særlig sionistene blant oss, leser om dette nye tempel, blir de glade: De tror det er positivt at jøder ofrer slakt i et nytt tempel – og forstår ikke at dette er en antikristelig handling. Jesus er jo det ene gyldige syndoffer, og han har avskaffet slik dyreofring som var i tiden før hans komme. Å ofre kjøtt for å gjøre Gud tilfreds i vår tid, er en hån mot Jesus som gav seg selv for oss.

Dan. 9, 27: "Han skal stadfeste en pakt med mange for én uke. Midt i uken (etter 3 ½ år) skal han bringe matoffer og slaktoffer til å opphøre. På styggedommens vinger skal ødeleggeren komme, og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som volder ødeleggelsen."

Dette siste, er når Jesus i Åp. 19 kommer fra himmelen og dreper denne ødeleggeren, Antikrist, og de hærer som er med ham i Harmageddon.

Antikrist blir så visst ikke en som farter rundt i verden

for å styre i alle land, eller som evner å ta makten i alle land ut fra Jerusalem. Han blir knust av Herrens komme fra himmelen før han eventuelt kommer så langt. Daniels fremstilling av Antikrist, er et scenario som kun dreier seg om Jerusalem med templet og Israels land i endetiden, der store deler av nasjonen er i vantro og ulydighet, slik vi leste i Dan. 8, 23 – og at Gud på den tid vil la "overtrederne fylle sine synders mål" – dette er de samme som Paulus alltid kalte vantroens barn, de som skulle bli rammet av Guds vrede.

Dette er når de to tredjedeler av jødene i Israel blir utryddet av Guds dom, og bare en tredjedel overlever: De som kom til tro på Jesus i trengselstiden (Sak. 13, 8).

KAPITTEL 7:

HVA ER HENDELSENEs RIKTIGE REKKEFØLGE?

Mange troende kristne ville kanskje ønske seg et programskriv eller en agenda over det Gud skal utføre i hele endetiden – særlig i forhold til mens menigheten ennå er i tiden og ikke tatt hjem i himmelen med Kristus.

Jeg vil prøve så langt min kunnskap rekker, å dekke dette aspektet på en lettfattelig måte. Dette betinger at leseren nå har bitt seg merke i alt jeg har påvist om de forskjellige tema og avklaringer om endetiden generelt, inkludert også dette siste emnet med opprykkelse og oppstandelse osv.

Men la meg bare si at bortsett fra at Paulus advarer om en tid der det blir "vanskelige tider" – med et skjelende strengt blikk over mot en gjenoppstått kristushatende jødedom, en ny-fariseisme – så finnes det ingen andre spesielle tegn i tiden å følge. Det står ingen profetiske skilt oppslått langs veien enn dette ene tegnet, med at det vil bli vanskelige tider.

Den frafalne jødedom vil stå bak det meste av bråket og uroen i verden. Dette fordi den har samlet seg imot Kristus i form av sionismens ugudelige uomvendte Israel – en nasjon med en av verdens farligste militærmaskineri.

Den er en uttalt plattform for den kommende Antikrist – det er de fleste oppegående predikanter klar over – og følger også Israel med argusøyne nettopp av den grunn. Ikke minst Youtube har endeløst med krasse video-innslag om dette!

Slik vil den hovedsaklige rekkefølge i hendelsene bli:

1. Israel og araberlandenes konflikt vil stadig ha tilspissning av forskjellige konflikter, og menigheten vil hver dag via TV-media og andre ting være vitne til at Paulus' ord om "vanskelige tider" blir mer og mer aktuelt, også som profeti. (Paulus ber menigheten ikke ha noe med vantroens barn å gjøre). Mitt håp er at menigheten skal bli mer og mer klar over dens egenart, og at de er forpliktet på Paulus' lære og ingen andre, Efeserbrevet og Kolosserne særlig. Ettersom menigheten ser disse uroligheter, er det mitt håp at den blir mer og mer klar over at vi må høre på Paulus, det var han som gav oss oppdraget fra Gud.

2. Når Gud Allmektig ser at det er kommet så langt i utviklingen av Israel som Antikrists plattform for å bli deres messias, tar han menigheten plutselig inn i himmelen uten noen spesiell foranledning. Det er forgjeves å gjette på årstall og slikt, – men jeg tillot meg en tid tilbake å skrive en lengre artikkel der tidsaspektet tas fram, basert på Hos. 6 og de tre profetiske dagene.

3. Når menigheten er ute av tiden og i himmelen hos Kristus, er det ikke lenger noen fri nåde å finne på jord – og intet nådeevangelium og budskap. I det samme, antakelig på timen, kommer Elias ned over Jerusalem i Herrens gloende ildvogn (min personlige mening kun), slik han ble tatt opp i sin tid. Gud har igjen begynt å tale til Israel – og menigheten

får ikke være vitne til disse ting, for den er i sikkerhet i himmelen hos Kristus. Med én gang lukker Elias himmelen for regn over Israel og en 3 ½ år lang tørkeperiode begynner. Han begynner også å kalle frem skaren fra de tolv stammer, de 144000 som vi ser i Åp. 7 – og forutsier at Moses skal straks komme og slå landet med egyptiske straffeplager slik Moses advarte i 5. Mos. 28.

4. Elias' ord oppfylles, og Moses stiger ned og begynner å kaste sine tegn imot det antikristelige babylonske Israel, som også truer begge profetene med å drepe dem. Mange mennesker opplever at det faller lynild fra en klar blå himmel, og dreper alle de som på profetenes ord skal vekk for deres onde hats skyld. Se Åp. 11 ff. En blanding av frykt og hat bygger seg opp i et Israel som nå har fått sin nye messias (Antikrist) som leder. Han har bygget opp et tredje tempel og anses å være messias blant annet av den grunn også. De to profeter forkynner Jesus som rett Messias. Det er derfor vreden mot dem tiltar – men folk er redd dem for tegnenes skyld.

5. Etter hvert vil skaren med de nye evangelistene/disiplene for Kongeriket bli synlig i Israel – de 144000 vil dominere samfunnslivet med deres Kristus forkynnelse, der de varsler alt det apostlene og Åpenbaringsboken taler om. Det skjer samtidig med at stadige straffetegn i hht. de syv segl, de syv basuner og de syv vredeskåler oppfylles med store dommer og plager. Vann blir slått til blod av Moses, og folket (mest de som i mellomtiden har tatt Antikrists merke i pannen, Remfans stjerne, heksagrammet som alt finnes i Israels flagg) spotter Gud for alle de plagene som nå faller på den forherdete nasjonen.

6. Etter at profetenes virke er omme, de 1260 dagene (3 ½ år) i Åp. 11, så tillater Gud at de blir drept på en av hovedgatene i Jerusalem – og det er Antikrist som utfører dette. Han setter seg i templet og forfølger nå Israel til å bøye seg for ham som deres Gud – men mange begynner å stå

imot Antikrist, påvirket av kristusforkynnelsen til de 144000 og de to vitnene. Nasjonen jubler når de ser at straffeprofetene er døde, og sender hverandre gaver og jubler og fester. Men etter 3 dager lar Gud disse to bli oppreist fra de døde, synlig for all verden i TV – og de rykkes opp i skyer og inn i himmelen.

7. Et svært jordskjelv ryster byen og 10% av byen jevnes med jorden, og 7000 ugudelige mennesker dør. Da begynner israelerne endelig å frykte Jehova, og gir ham ære. Tidligere har de bare spottet, men nå er frykten kommet, og de vil etter hvert begynne å rope på fjellene om å skjule dem for Lammets og Guds vrede – slik Jesus forutsa da han var på vei til Golgata, og som han også viste Johannes i Åp. 6, 16.

8. Nå begynner de også å skjelve og grue seg for all den straff som kommer over "jorderiket" Israel – og hav og brenninger bruser. Selv om Moses og Elias er døde og oppstandne og tatt opp til himmelen, vil deres plagetegn fortsette i deres fravær etter Guds vilje. Det verste plage- og straffetegn er det som står i Åp. 17 og 18: Israel, som er Babylon den store skjøge, og mor til stygghetene og skjøgene på jord, skal bli brent og ødelagt med ild. Gud inngir nå i Antikrists hjerte samt de ti kongene som er med ham, å brenne og ødelegge Israel og Jerusalem. Mange jøder er hittil blitt martyrer for Kristi Kongerike, og de påventer hva Gud skal gjøre for å hevne drapene av dem. Nå skal Israel, den store skjøgen, få dobbelt igjen for sine drap og synder, og fordi hun utøste alt hellig blod så langt tilbake i tid som fra Abels blod. Jesu dom blir utført, og himmelen bryter ut i jubel der oppe når Herren og hans engler, ser den dom som rammer den ugudelige skjøgen, det babylonske fariseiske Israel i endetiden.

9. Men det blir uenighet mellom Antikrist og hans partnere og Gud lar de ugudelige hærene samles på Harmageddon sletten i Nord Israel, for et dommens krigsslag (Åp. 16, 16). Israel

er i ferd med å gå under på grunn av hærenes våpenkraft, og Jesus kommer ned fra himmelen slik han lovte (Matt. 24ff og Åp. 19 og 20) og avbryter krigen, og redder en troende rest av Israel som utgjør en tredjedel av opprinnelig folketall. To tredjedeler er utryddet for deres antikristelige tro og liv, og den lille rest vil bli de første til å gå inn i det Kongerike som Jesus nå oppretter (se Sak. 13 og 14).

10. Nå, ved Herrens komme, skjer alt det som Paulus lærte om i 1. Tess.4 og 1. Kor. 15: De døde i troen, som døde i den syvårsperioden som Israel var i trengsel, oppstår og ikles et super-legeme og sammen med de troende som levde mens Jesus kom ned, blir de rykket opp i skyer og ved englers hjelp, og landet ned i Israel. (Her tas et forbehold: I Åp. 20, 4 ser vi at martyrene fra trengselstiden gjenoppstår og blir medregenter til Kristus. Men intet sies om noen eventuelt opprykkede troende). Troende fra alle land, som i trengselstiden trodde Kristus, er med i dette veldige skuet. Abraham og alle de store lederne opp gjennom Israels tid, vil komme fra de døde på Jesu ord – og sitte til bords med Herren i det nye Kongeriket i Jerusalem. Verden vil forundres, og en ny gudsfrykt er i ferd med å innta hele verden: Jesus selv er kommet!

Det blir verdensfred i tusen år, med senter i Jerusalem – og Israels troende fylles med Den Hellige Ånd og lever ut velsignelsene i Den nye Pakt i Jer. 31, 31-34, Hebr. 9, 15. Satan er fengslet i Abyss-avgrunnen i disse tusen år (Åp. 20, 1-3).

Her vil jeg stoppe, og ikke trekke inn for mange smådetaljer. Men dette skulle holde for å visenoenlunde den rekkefølge av hendelser som er avspeilet i Matt. 24, 2. Tess. 2 og Åpenbaringsboken. Alt skjer mens menigheten har sin nye tilstedeværelse i himmelen, der den ble tatt inn like før Gud sendte ned Elias.